Annus XVIII - Vol. XVIII 3 Maii 1926 Num. 5

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Encyclicae, p. 153 - Epistola Apostolica, p. 175 - Chirographus, p. 181 - Epistola, p. 182.

Acta SS. Congregationum: *S. C. S. Officii:* Notificatio, p. 186 - *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 187 - *S. C. de Religiosis:* Approbationes, p. 188 - *S. C. de Propaganda Fide:* I. Provisio Ecclesiae, p. 189 - II. Nominationes, p. 189 - *S. C. Rituum:* I. Pictavien., Decretum super *tuto* in causa Ven. Andreae Huberti Fournet, p. 190. II. Romana, Decretum super *tuto* in causa Ven. Luciae Filippini, p. 192.

Diarium Romanae Curiae: Udienza diplomatica. - S. C. dei Religiosi: Avviso di concorso - S. C. dei Riti: Congregazioni Generali - Segreteria di Stato: Nomine e onorificenze - Maggiordomato: Nomine - Necrologio, pp. 194-200.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·XXVI

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 20 — Extra Italiam, *L. it.* 35 —
Pretium unius fasciculi, Lib. 3 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVIII, n. 5 - 3 Maii 1926)

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

PAG.

Rite expiatis. - Ad venerabiles fratres Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos aliosque locorum Ordinarios pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: de Sancto Francisco Assisiensi, septingentesimo ab eius obitu exeunte anno. - *30 aprilis 1926* 153

EPISTOLA APOSTOLICA

Paterna sane. - Ad RR. PP. DD. Iosephum Mora y del Rio, Archiepiscopum Mexicanum ceterosque Mexicanae Reipublicae Archiepiscopos et Episcopos: de iniqua condicione Ecclesiae in Mexico atque de normis ad catholicam actionem ibidem promovendam. - *2 februarii 1926* . . . 175

CHIROGRAPHUS

È a Sua notizia. - Ad Emum P. D. Basilium Episcopum Veliternum S. R. E. Card. Pompilj, Vice Sacra in Urbe antistitem: de precibus publice indicendis pro Ecclesia catholica in ditione Mexicana. - *3 aprilis 1926* 181

EPISTOLA

Regiae Iesu Christi. - Ad Emum P. D. Guilelmum titulo S. Crucis in Hierusalem Cardinalem Van Rossum: XVI saeculo exeunte a S. Crucis inventione. - *2 aprilis 1926* 182

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

PAG.

Comunicato 186

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 187

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Approbationes 188

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Provisio Ecclesiae 189

II. Nominationes 189

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Pictavien.* - Decretum super *tuto* in causa Ven. Andreae Huberti Fournet, Fundatoris Congregationis Sororum Crucis . . 190

II. *Romana seu Faliscodunen.* - Decretum super *tuto* in causa Ven. Luciae Filippini, Fundatricis Instituti Magistrarum Piarum ab eius cognomine nuncupatarum . . . 192

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza diplomatica 194

II. S. Congregazione dei Religiosi: *Avviso di concorso* 194

III. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Generali* 194

IV. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 195

V. Maggiordomato: *Nomine* 198

VI. Necrologio 200

Annus XVIII - Vol. XVIII 3 Mali 1926 Num. 5

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE SANCTO FRANCISCO ASSISIENSI SEPTINGENTESIMO AB EIUS OBITU EXEUNTE ANNO.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Rite expiatis in hac Alma Urbe atque ad perfectioris vitae institutum excitatis animis plurimorum Iubilaeo magno — cuius quidem toto orbe fruendi facultatem in finem vertentis anni prorogavimus — iam ad maximas utilitates vel quaesitas inde vel speratas cumulus quidam videtur Nobis accessurus ex ea quae ubique gentium apparatur de Francisco Assisiensi commemoratio sollemnis, septimo exeunte saeculo cum terrestre exsilium caelesti patria feliciter mutavit. Hominem, non tam turbulentae aetati suae quam christianae omnium temporum societati emendandae divinitus datum, cum Actioni catholicae, quam vocant, proximus decessor Noster caelestem Patronum attribuerit, eos sane decet filios Nostros, qui in ea provincia secundum praecepta Nostra desudant, ita, cum creberrima Francisci subole concinentes, eius et acta et virtutes et spiritum revocare atque extollere, ut, commenticia illa Seraphici viri specie reiecta, quae aut recentiorum

errorum fautoribus aut urbanis lautisque hominibus ac mulieribus arridet, quam ipse in se rettulit sanctitatis formam, ad evangelicae castitatem simplicitatemque doctrinae compositam, christifideles omnes eandem imitentur atque induant. Huc enim et sacros ritus et publicas ferias et recitationes et contiones, per saecularis anni decursum, spectare cupimus, ut, qualis ex naturae gratiaeque donis, ad absolutissimam sui proximorumque perfectionem mirifice adhibitis, Patriarcha Seraphicus exstitit, talis omnino, nec alius aut dissimilis, germanae pietatis significationibus celebretur. Quodsi temere facit quisquis adscitos in caelestem patriam sanctitatis heroas inter se comparat, quorum alios ad aliud Spiritus Paraclitus munus ad aliamque causam apud mortales obeundam delegit — quae quidem comparatio, ab incompositis animorum motibus plerumque profecta, omni est fructu vacua inque Deum ipsum sanctitatis auctorem iniuriosa — videtur tamen nullus fuisse, in quo Christi Domini imago et evangelica vivendi forma similior, quam in Francisco, atque expressior eluxerit. Propterea, qui se ipse appellavit *magni Regis Praeconem*, idem recte *alter Christus* nuncupatus est, quod se quasi reviviscentem Christum aequalium suorum societati et saeculis praestitit futuris: unde consecutum, ut is vivat hodie ante oculos hominum in omnemque victurus sit posteritatem. Quod ipsum iam quis miretur, quando ii, qui primi ex aequalibus eius temporis de vita et rebus Patris sui Legiferi scripsere, hunc paene maiorem augustioremque quam pro humana natura existimarunt: quando decessores Nostri, qui Francisco familiariter usi sunt, in populi salutem Ecclesiaeque praesidium a Deo illum providenter missum agnoscere non dubitarunt? Cur vero, tam diuturno a Seraphici viri obitu intervallo, catholicorum in eum pietas atque ipsorum acatholicorum admiratio novo quodam ardore effervescit, nisi quod eius forma haud minore hodie, quam ante, claritate mentibus collucet, eiusque vis ac virtus, ad medendum populis cum plurimum adhuc possit, in id advocata desideratur? Etenim emendatrix ipsius actio ad humani generis universitatem sic pertinuit, ut, praeter restitutam late fidei morumque integrita-

tem, evangelicae caritatis iustitiaeque rationes communem ac socialem, ut aiunt, vitam multo interius pervadendo temperarent.

Eventi igitur, quod adesse properat, amplitudini ac faustitati aptissime congruit, ut, vobis, Venerabiles Fratres, alloquii Nostri nuntiis atque interpretibus, per Assisiensis Patriarchae documenta vitaeque exempla hac temporis reique opportunitate salutariter revocata, franciscalem spiritum, qui ab evangelico sensu atque habitu nihil prorsus abest ac distat, in christiano populo excitemus. Placet enim contentione pietatis cum proximis certare decessoribus Nostris, qui nullam siverunt praecipuorum eius vitae dierum facinorumque saecularem praeterire memoriam, quin apostolici auctoritate magisterii illustrarent fidelibusque agendam decernerent. In quo maxima cum animi voluptate meminimus — ac nequeunt Nobiscum non meminisse quiqui florentem excesserunt aetatem — in Franciscum eiusque instituta ubique gentium incensa fuisse popularium studia per Encyclicas Litteras *Auspicato*, a Leone XIII quarto ac quadragesimo ante anno datas, cum septimum pariter ab Assisiensis viri ortu saeculum compleretur: quae quidem studia quandoquidem in multiplices pietatis significationes et in optatam quandam animorum erupere renovationem, minime intellegimus cur proximi eventi gravitate paris exitus par esse non debeat. Quin etiam longe superiorem portendunt quae sunt in praesens christianae societatis tempora. Quem enim fugiat, bona spiritus pluris fieri communiter coepisse, et populos, superioris aetatis experientiâ, doctos nisi ab reditu ad Deum nihil quietis sibi ac securitatis sperandum, ad unam salutis causam Ecclesiam catholicam suspicere? At praeterea cum saecularibus hisce sollemnibus, quae ab spiritu paenitentiae caritatisque seiungi non possunt, nonne prolata ad orbem terrarum romani Iubilaei venia, de qua diximus, auspicato concurrit?

In comperto est, Venerabiles Fratres, quam difficilis quamque acerba Francisco aetas contigerit. Esto, christianam fidem

tum in populo altius esse defixam: cuius quidem rei argumento est, non tam conductos milites quam ipsos omnis ordinis cives, ad liberandum Christi Sepulcrum, signa in Palaestinam, sacro impetu, intulisse. At tamen in agrum dominicum obrepere sensim haereses ac serpere, vel ab notis auctoribus vel ab occultis circulatoribus propagatae, qui, vitae austeritatem assimulatamque virtutis disciplinaeque speciem ostentando, facile simplices debilesque decepere homines: inde infesti quidam rebellionis igniculi in multitudines insinuari. Si qui autem, privatorum maculis Ecclesiae Dei inustis, se ad hanc emendandam divinitus vocatos superbe censuerunt, haud ita multo post, cum doctrinas auctoritatemque Apostolicae Sedis reiecissent, liquido apparuit quibus ii consiliis regerentur; expedite vero ad libidinem et luxuriam, ad ipsamque rerum publicarum perturbationem, concussis religionis, dominii, familiae civitatisque fundamentis, plerosque eorum devenisse constat. Scilicet id tum evenit, quod hac illac plus semel saeculorum decursu, ut conflatae in Ecclesiam inque civitatem seditiones pari gradu, altera alteram iuvante, procederent. Verum, licet catholica fides in animis aut incolumis aut non omnino obscurata consisteret, cum evangelici spiritus paene defecissent, tum Christi caritas in societate hominum adeo deferbuerat ut quasi restincta videretur. Nam, ut de eorum contentionibus sileamus qui hinc cum Imperio, illinc cum Ecclesia facerent, intestinis Italicae urbes bellis lacerabantur, seu vellent nonnullae se ab dominatu unius in civilem libertatem vindicare, seu aliae ex maioribus alias sibi minores subigere niterentur, seu factiones in una eademque civitate de principatu certarent: unde immanes utrimque caedes, incendia, expilationes direptionesque locorum, exsilia, rerum bonorumque publicationes. Iniquissima plurimorum fortuna, cum inter dominos et clientes, maiores, quos vocabant, et minores, eros et colonos, nimio plus dispares intercederent rationes, quam ipsa pateretur humanitas, et tenuiores e populo a potentioribus opprimi atque impune vexari solerent. Abrepti porro amore sui suarumque rerum studio, quotquot e miserrima plebe non erant, insatiabili divitiarum cupiditate exardescere;

sumptuariis alicubi legibus nequiquam latis, insanum vestium, epularum deliciarumque omne genus iactare atque ostentare apparatum; paupertatem pauperesque contemptui habere; animo ab leprosis, tum frequentibus, esse aversissimo eosdemque segregatos neglegere: a qua sane tanta fruendi bonis voluptatibusque libidine ne ii quidem vacabant — etsi satis multi e clero morum austeritate commendabantur — qui religiosius vacare debuerant. Quamobrem usu venerat, ut magnos sibi quisque et uberes quaestus omnibus ex rebus, unde licuisset, hauriret ac constitueret; non modo igitur pecuniâ per vim extorquendâ vel iniquo fenore exigendo, sed etiam publica munera, honores, iustitiae administrationem, vel ipsam reis impunitatem venditando, rem familiarem non pauci augebant atque exaggerabant. Nec vero tacuit Ecclesia nec a puniendo se abstinuit: at, quantumne id profuturum erat, quando vel Imperatores, publico pessimoque exemplo, Apostolicae Sedis anathemata provocabant contumaciterque spernebant? Monasticum quidem institutum, quod tam laetos ad maturitatem fructus perduxerat, mundano respersum pulvere, ad resistendum repugnandumque minus poterat; quodsi per novos religiosorum virorum Ordines ecclesiasticae disciplinae aliquantum praesidii accessit ac firmamenti, multo tamen copiosiore et lucis et caritatis effusione laborantem hominum societatem reparari oportebat.

Itaque eiusmodi, quam adumbravimus, societati cum illustrandae, tum ad incorruptam evangelicae sapientiae speciem reducendae, divino consilio Assisiensis apparuit idemque effulsit Solis instar, quemadmodum cecinit Aligherius:[1] quae ipsa demum est Thomae a Celano sententia, scribentis: « Radiabat velut stella fulgens in caligine noctis et quasi mane expansum super tenebras ».[2]

Adulescens uberiore quodam et vehementiore ingenio, fertur, pretiosis indutus vestibus, delicatis ac iucundis, quibus uteretur, comitibus caenas apponere lautissimas et inter hilariores cantus

[1] *Par.* XI.
[2] *Leg.* I, n. 37.

urbis suae obire vias consuevisse, integritate tamen morum, castitate sermonum divitiarumque contemptu commendatus. Qui, post Perusinae captivitatis ac morbi cuiusdam molestias cum se interius immutatum non sine admiratione sensisset, nihilo secius, ut ex Dei veluti manibus elaberetur, heroicos oppetiturus casus in Apuliam contendit. Verum, cum iter faceret, haud ambiguo Dei monitu Assisium redire iussus est, ubi, quid sibi agendum foret, doceretur; postquam vero dubitationibus diu aestuavit, et divino afflatu et audito inter sacrum sollemne illo Evangelii loco, qui ad Apostolorum missionem vitaeque genus pertinebat, intellexit, se « ad formam Sancti Evangelii » vivere et Christo servire oportere. Iam tum, igitur, cum Christo coniungi arctissime eique omnino similis effici aggressus est; et « totum viri Dei studium, tam publicum quam privatum, circa crucem Domini versabatur; et a primaevo temporis, quo Crucifixo coeperat militare, diversa circa eum crucis mysteria praefulserunt ».[1] Vere bonus is miles et eques Christi, pro nobilitate et generositate animi, fuit; qui, ne qua in re cum Domino suo et ipse et discipuli sui discreparent, praeterquam quod evangelicum codicem, oraculi causa, adire ac consulere inter deliberandum solebat, legem Ordinum, quos condidit, cum evangelio ipso itemque religiosam suorum vitam cum apostolica vita unus adaequavit. Quapropter in Regulae fronte recte inscripsit: « Regula et vita Minorum fratrum haec est, scilicet Domini nostri Iesu Christi sanctum Evangelium observare ... ».[2] Iam, ut rem pressius ingrediamur, videamus, Venerabiles Fratres, quam praeclara perfectissimarum virtutum exercitatione se Franciscus ad inserviendum divinae misericordiae consiliis pararit idoneumque publicae emendationis administrum praestiterit.

Quonam studio flagraret noster evangelicae paupertatis, si mente facilius fingimus, describere tamen censemus perarduum. Ipsum nemo ignorat ad opitulandum egenis fuisse naturâ proclivem, et, teste Bonaventura, tantae plenum benignitatis, ut, « iam

[1] Th. a Cel., *Tract. de mirac.*, n. 2.

[2] *Reg. Fr. Minorum*, initio.

Evangelii non surdus auditor », decrevisset, nulli se mendico stipem negaturum, quisquis praesertim in petendo « divinum allegaret amorem »; [1] at vero naturam cumulate gratia perfecit. Itaque, interiore Dei impulsu, reiectum olim pauperem, paenitentia commotus, statim conquirere eiusque misericorditer atque abunde allevare inopiam; iuvenibus stipatus cum aliquando post laetum convivium per urbem concinendo cursitaret, consistere subito, per summam spiritus dulcedinem a corpore abstractus, rogantibusque, ubi se recepit, comitibus uxoremne cogitaret, respondere illico ardenterque eos recte dixisse, cum uxorem, qua nulla sane nobilior et ditior et pulcrior, ducere sibi proponeret: quibus quidem verbis seu paupertatem seu religionem praecipuo paupertatis cultu innixam intellegebat. Etenim a Christo Domino, qui propter nos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia divites essemus, [2] divinam illam sapientiam didicit, quam nulla unquam humanae sapientiae commenta delebunt, quaeque sancta novitate res una omnes instaurare potest. Docuerat sane Iesus: *Beati pauperes spiritu*; [3] *Si vis perfectus esse, vade, vende quae habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in caelo: et veni, sequere me*; [4] eiusmodi autem paupertatem, quae, utpote posita in ea voluntaria studiosaque rerum omnium iactura quam quis Spiritus Sancti instinctu suscipiat, invitae illi et morosae et ostentatae veterum quorundam philosophorum omnino repugnat, ita amplexus est noster, ut dominam et matrem et sponsam reverenter amanterque appellaret. Ad rem sanctus Bonaventura: « Nemo tam auri quam ipse cupidus paupertatis, nec thesauri custodiendi sollicitior ullus quam iste huius evangelicae margaritae ». [5] Ac Franciscus ipse, cum in lege Ordinis propria singularem prorsus eius virtutis exercitationem suis commendat ac praecipit, quanti eam faceret, quantopere adamaret, perspicuis profecto verbis ostendit: « Haec est illa celsitudo altissimae paupertatis, quae vos, carissimos fratres meos, haeredes

[1] *Leg. mai.*, c. 1, n. 1.
[2] II *Cor.*, VIII, 9.
[3] Matth., V, 3.
[4] Matth., XIX, 21.
[5] *Leg. mai.*, c. 7.

et reges Regni caelorum instituit, pauperes rebus fecit, virtutibus sublimavit. Haec sit portio vestra; ... cui ... totaliter inhaerentes, nihil aliud pro nomine Domini nostri Iesu Christi in perpetuum sub caelo habere velitis ».[1] Atque idcirco Franciscus paupertatem amavit praecipue, quod eam consideraret Deiparae familiarem et Christi Iesu non tam familiarem quam Sponsam in ligno Crucis adscitam, et ab hominibus deinde oblitteratam et mundo valde amaram atque importunam. Quae cum secum ipse reputaret, mirum quantum consueverat lacrimarum edere ac ploratuum. Iam quis insigni isto hominis spectaculo non commoveatur, qui ex paupertatis amore pristinis lautitiarum suarum sociis aliisque non paucis insaniisse visus est? Quid quod posteros, vel ab evangelicae perfectionis captu usuque alienissimos, huius tanti paupertatis amatoris auctior in dies admiratio perculit et nostrae homines aetatis percellit? Cui quidem posteritati omnino Alighierius praeivit, cantu illo[2] de sponsalibus inter Franciscum et Paupertatem initis, in quo nescias utrum magis mirere, granditatemne elationemque sententiarum, an carminis mollitudinem ac venustatem.

Iamvero quae in mente animoque Francisci paupertatis et notio altissima et generosa insidebat cupiditas, externorum dumtaxat bonorum abdicatione terminari ac circumscribi non poterat. Nam cui liceat germanam ad Christi Domini exemplum adipisci ac profiteri paupertatem, nisi se spiritu pauperem seque humilitatis virtute pusillum effecerit? Quod cum probe teneret noster, alteram virtutem ab altera nunquam dissociando, utramque simul consalutat ac salvere iubet: « Domina sancta paupertas, Dominus te salvet cum tua sorore sancta humilitate... Sancta paupertas confundit omnem cupiditatem et avaritiam et curas huius saeculi. Sancta humilitas confundit superbiam et omnes homines huius mundi et omnia quae in mundo sunt ».[3] Franciscum autem uno ut verbo depingat, aurei *De Imitatione Christi* libri scriptor humi-

[1] *Reg. Fr. Min.*, c. 6.

[2] *Par.* XI.

[3] Opusc. *Salutatio virtutum* (Ed. 1904), p. 20 et seq.

lem appellat: « Quantum unusquisque est in oculis tuis (Deus), tantum est et non amplius, ait humilis S. Franciscus ». [1] Cui profecto fuit curae potissimum, ut, tamquam omnium minimum ac postremum, submisse se gereret. Itaque, inde ab inito emendatioris vitae curriculo, cupere is vehementer ludibrio ac risui esse hominibus; etsi Conditor Paterque Minorum Legifer erat, unum tamen aliquem ex suis sibi moderatorem ac dominum deligere, a cuius nutu penderet; vixdum licuit, nullis suorum precibus fletibusque devictus, summum Ordinis magistratum deponere « ad servandam humilitatis sanctae virtutem », et permanere « exinde subditus usque ad mortem, humilius agens quam aliquis aliorum »; [2] oblatum saepe a Purpuratis Patribus primoribusque civitatis liberale magnificentissimumque hospitium abnuere ac recusare; reliquos homines aestimare quamplurimi et omni honoris testimonio prosequi, factus « inter peccatores quasi unus ex eis ». Namque peccatorum maximus ipse sibi videbatur, dicere solitus, si quam sibi Deus adhibuerat misericordiam, eandem scelesto alicui homini praestitisset, hunc decies tanto perfectiorem fuisse evasurum, praetereaque Deo dumtaxat tribuendum, a quo unice profectum esset, quicquid in se honesti ac boni reperiebatur. Qua de causa privilegia et charismata, quae hominum existimationem ac laudem parere sibi possent, atque in primis Stigmata Domini Iesu in suo corpore impressa divinitus, omni occulere contentione studuit; si quando autem privatim publiceve dilaudaretur, non tam se ipse putabat ac fatebatur contemptu contumeliisque dignum, quam incredibili quodam maerore, non sine gemitibus lamentisque, angebatur. Quid quod se indignum adeo existimavit, ut sacerdotio initiari noluerit? In hoc ipso igitur humilitatis quasi fundamento Ordinem Minorum niti voluit ac consistere. Quodsi hortationibus mirae sapientiae plenis suos iterum iterumque docebat, cur non liceret ulla de re, nedum de virtutibus gratiisque caelestibus, gloriari, in primis tamen eos ex fratribus admonebat et pro opportunitate obiurgabat, quibus

[1] L. III, c. 50.

[2] Th. a Cel., *Leg.* II, n. 143.

sua ipsorum officia periculum inanis gloriae superbiaeque facesserent, ut divini verbi praecones, ut litterarum optimarumque artium peritos, ut coenobiorum provinciarumque moderatores. Longum sane est singula persequi, sed hoc unum commemorare libet: humilitatem Franciscum ex Christi exemplis ac verbis [1] in suos, quasi peculiarem Ordinis notam, derivasse; fratres enim suos « voluit vocari *Minores*, et praelatos sui Ordinis dici *ministros*, ut et verbis uteretur evangelii, quod observare promiserat, et ex ipso nomine discerent discipuli eius, quod ad discendam humilitatem ad scholas humilis Christi venissent ». [2]

Vidimus, Seraphicum virum, ex ipsa quae in mente sua inesset paupertatis absolutissimae notione, tam se pusillum humilemque praestitisse, ut, vel cum Ordini praesideret, alicui uni — immo, ut addamus, fere omnibus — candida cum simplicitate obtemperaret; quisquis enim semet non abnegat, nec arbitrium abiicit suum, non is profecto dicendus aut se quibusvis rebus despoliasse aut demisso fieri animo posse. Itaque noster voluntatis libertatem, munus ceteris praecellentissimum a Deo Creatore humanae naturae tributum, Iesu Christi Vicario per obedientiae votum ultro addixit permisitque totam. O quam faciunt inepte, quam longe ab Assisiensis cognitione recedunt qui, ut suis commentis erroribusque serviant, Franciscum quendam fabricantur ac fingunt — incredibile dictu — cum ecclesiasticae intolerantiorem disciplinae, tum de ipsis fidei doctrinis nihil omnino curantem, tum etiam praecursorem ac praenuntium multiplicis illius, quae ab recentioris aevi initio iactari coepit, mentitae libertatis, unde tanta Ecclesiae civitatisque exstitit perturbatio. Iam mirificis exemplis ipse suis, quam arcte cum Ecclesiae hierarchia, cum Apostolica hac Sede et cum Christi doctrina cohaereret, Praeco magni Regis catholicos doceat acatholicosque universos. Etenim, ut e litterarum monumentis illius aetatis, iisque fide dignissimis, constat, « venerabatur sacerdotes, et omnem ecclesiasticum ordinem nimio amplexabatur

[1] Matth., XX, 26-28; Luc. XXII, 26.

[2] S. Bonav., *Leg. mai.*, c. 6, n. 5.

affectu »;[1] « hoc..... ipse *vir catholicus et totus apostolicus* in praedicatione sua principaliter monuit, ut Romanae Ecclesiae fides inviolabiliter servaretur, et ob Dominici Sacramenti, quod ministerio sacerdotum conficitur, dignitatem, in summa sacerdotalis ordo reverentia teneretur. Sed et divinae legis doctores et omnes ecclesiasticos ordines docebat summopere reverendos ».[2] Quod autem popularibus e suggestu tradebat, id ipsum fratribus suis multo inculcavit vehementius; quos monere identidem consueverat — et Testamento illo suo, et moriturus etiam atque etiam monuit — praelatis et clericis, in sacri ministerii exercitatione, modeste parerent cum iisque filios pacis se gererent. At vero, quod hoc in genere caput est, cum primum propriam sui Ordinis legem Seraphicus Patriarcha condidisset ac conscripsisset, nihil paene morae interiecit, quominus eam Innocentio III, coram cum prioribus undecim discipulis sistens, adprobandam subiiceret. Immortalis autem memoriae Pontifex, verbis et conspectu pauperrimi humillimique hominis mirifice affectus divinoque afflatus spiritu, cum Franciscum peramanter complexus esset, tum exhibitam sibi legem apostolica auctoritate sanxit, fecitque praeterea novis operariis praedicandae paenitentiae potestatem: cui quidem Regulae paulo immutatae, testis historia est Honorium III, Francisci rogatu, confirmationis robur addidisse. Regulam autem et vitam Fratrum Minorum Seraphicus Pater huiusmodi vult esse, ut iidem « Domini Nostri Iesu Christi sanctum Evangelium » observent, « vivendo in obedientia, sine proprio et in castitate », non ad arbitrium quidem suum suamque interpretationem, sed ad nutum Romanorum Pontificum, qui canonice electi sint. Quicumque vero cupiunt « hanc vitam accipere... Ministri... diligenter examinent eos de fide catholica et ecclesiasticis sacramentis, et si haec omnia credant, et velint ea fideliter confiteri, et usque in finem firmiter observare »; qui in Ordinem cooptati sint, ne inde ullo pacto discedant « iuxta mandatum Domini Papae ». Clericis praecipitur, ut divina obeant officia « secundum ordinem Sanctae Roma-

[1] Th. a Cel., *Leg.* I, n. 62.

[2] Iulian. a Spira, *Vita S. Fr.*, n. 28.

nae Ecclesiae »; fratribus in universum, ne in territorio alicuius episcopi, huius iniussu, contionentur, neve sacrarum virginum coenobia, ministerii causâ, nisi peculiarem Apostolica Sedes veniam fecerit, ingrediantur. Nec minorem Apostolicae Sedis reverentiam atque observantiam ea redolent, quae de Cardinali protectore postulando Franciscus habet: « Per obedientiam iniungo Ministris, ut petant a Domino Papa unum de Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, qui sit gubernator, protector et corrector istius Fraternitatis; ut semper subditi et subiecti pedibus eiusdem Sanctae Romanae Ecclesiae, stabiles in fide catholica, ... sanctum Evangelium Domini nostri Iesu Christi, quod firmiter promisimus, observemus ». [1]

Nec silere de illa decet, quam Seraphicus vir « diligebat praecipue pulchritudinem et munditiam honestatis », scilicet de ea spiritus corporisque castitate, quam acerbissima sui ipsius maceratione custodiebat ac tuebatur. Ipsum vidimus, cum adulescens festive eleganterque ageret, a quavis vel verborum turpitudine abhorruisse. Attamen, statim atque inania saeculi delectamenta abiecit, iam tum sensus acerrime cohibere coepit, et, si quando voluptariis pulsari agitarique eum motibus contigit, sese aut inter dumos volutare aut, summa hieme, in rigidissimas aquas demergere non dubitavit. Explorata, ceteroqui, res est, nostrum, qui homines ad evangelicae vitae institutum revocare studeret, hortari omnes solitum « ut amarent et timerent Deum atque poenitentiam agerent de peccatis », [2] exemploque suo omnibus paenitentiae auctorem suasoremque exstitisse. Is enim cilicium carni adhibere, tunica rudi ac paupere uti, nudis pedibus incedere, subnixis lapide lignove cervicibus cubare, cibum capere qui mortem dumtaxat arceret, eundemque aquae et cineri plerumque admixtum ut male saperet, immo etiam maiorem anni partem fere ieiunus traducere. Corpus praeterea, quod cum iumento onerario comparabat, aspere duriterque, seu satis firma seu aegra esset valetudine, tractare, et duplicata quidem castiga-

[1] *Reg. Fr. Minor.*, passim.

[2] *Leg.* Trium Sociorum, n. 33 et seqq.

tione, si quid calcitrare videretur; postremis autem vitae suae annis, cum, factus Christo simillimus, per Stigmata quasi cruci affixus esset et multiplici morborum vi torqueretur, ne tunc quidem corpori suo aliquid solacii indulsit ac quietis. Nec minus curavit, ut sui austeritati et paenitentiae assuescerent, quamquam — in quo unice « dissona fuit manus a lingua in patre sanctissimo » [1] — eos iubendo monuit, ab immodica abstinentia corporisque afflictatione temperarent.

Haec autem omnia ex uno eodemque divinae caritatis fonte ac capite fluxisse quis pro manifesto non habet? Siquidem, ut Thomas a Celano scripsit, [2] « amore divino fervens ... studebat semper ad fortia mittere manum, et dilatato corde viam mandatorum Dei ambulans, perfectionis summam attingere cupiebat », et, teste Bonaventura, [3] « totus ... quasi quidam carbo ignitus divini amoris flamma videbatur absorptus »; nec deerant qui vim lacrimarum profunderent, cum eum cernebant « ad tantam ebrietatem divini amoris tam cito venisse ». [4] Divina autem eiusmodi caritas ita in proximos redundavit, ut inopes homines, in iisque miserrimos leprosos, a quibus ante, cum adolesceret, naturâ abhorrebat, sui ipsius victor, praecipua sit benignitate complexus, horumque servitio et curationi se totum suosque addixerit ac manciparit. Nec minore voluit alumnos suos fraterna inter se caritate diligere; quare franciscalis familia, quasi quaedam « caritatis nobilis structura surrexit, in qua vivi lapides, ex omnibus mundi partibus coacervati, aedificati sunt in habitaculum Spiritus Sancti ». [5]

Libuit, Venerabiles Fratres, in hac quasi contemplatione altissimarum virtutum aliquanto morari diutius, quia, per haec quidem tempora, plurimi, quos laicismi pestis infecit, heroas nostros germana sanctitatis luce ac gloria exuere consueverunt, ut eos ad naturalem quandam praestantiam inanisque cuiusdam professio-

[1] Th. a Cel., *Leg.* II, n. 129.
[2] *Leg.* I, n. 55.
[3] *Leg. mai.*, c. 9, n. 1.
[4] *Leg.* Trium Sociorum, n. 21.
[5] Th. a Cel., *Leg.* I, n. 38 et seqq.

nem religiositatis deprimendo, tamquam de disciplinarum optimarumque artium processu, de beneficentiae institutis, de patria sua, de universo hominum genere praeclare meritos dumtaxat praedicent atque extollant. Ac mirari nunquam desinimus, quidnam talis Francisci, quem dimidiatum atque adeo simulatum dixeris, admiratio recentioribus eius amatoribus profutura sit, quotquot aut divitias lautitiasque aucupantur aut compita urbium, choreas, spectacula munduli ac concinni celebrant aut in voluptatum caeno volutantur aut Christi Ecclesiaeque disciplinam ignorant, reiiciunt. Huc illud quadrat aptissime: « Quem delectat sancti alicuius meritum, delectare debet par circa cultum Dei obsequium. Quare aut imitari debet, si laudat; aut laudare non debet si imitari detrectat; et qui sanctorum merita admiratur, mirabilis ipse vitae sanctitate reddatur ». [1]

Itaque ad aequalium suorum emendationem et salutem inque universae Ecclesiae praesidium eo, quod diximus, munitus robore virtutum, Franciscus auspicato vocatur. Ad Aedem Damiani, ubi per suspiria ac gemitus orare solitus erat, vocem ipse ter e caelo demissam audierat: I, Francisce, labentem refice domum meam. [2] Arcanam rei significationem cum nequaquam intellexisset, utpote qui tam demisso esset animo et sese ad maxima quaeque minus putaret idoneum, miserentissimum tamen Domini consilium ex oblata sibi divinitus specie Francisci inclinatum Lateranense templum humeris suis sustinentis clarius Innocentius III coniiciendo perspexit. Seraphicus igitur vir, duplici condito Ordine, altero hominibus, altero mulieribus ad evangelii perfectionem evehendis, italicas urbes concursando celeriter, per se ipsemet et per discipulos initio cooptatos, brevi sane at fervidissimo quodam dicendi genere, paenitentiam populis nuntiare ac praedicare aggressus est: quo in ministerio incredibiliter verbo et exemplo profecit. Francisco enim, quacumque, apostolici muneris gratiâ, peregrinabatur, obviam clerus populusque

[1] Brev. Rom. d. 7 Nov.: lect. IV.

[2] S. Bonav., *Leg. mai.*, c. 2.

effundi — pompâ inter aeris sacri tinnitus et communes cantus institutâ — ramos olivarum ventilantes; stipare ipsum omnes cuiusvis aetatis, sexus atque ordinis, et domum, ubi moraretur, interdiu noctuque circumsaepire, ut exeuntem adspicere, tangere, alloqui, audire liceret; nullus contionanti resistere, ne ii quidem quorum vitia et flagitia perpetuo usu consenuerant. Factum inde est, ut, cum plurimi, vel constantis aetatis, gregatim, evangelicae cupiditate vitae terrena omnia abdicarent, tum Italiae populi se ad bonam frugem omnino reciperent et Francisco in disciplinam se traderent; immo eius subole in immensum aucta, tantus ubique ad eum sectandum animorum excitatus est ardor, ut parantes vulgo viros et feminas vel a coniugio domesticoque convictu recedere ipse ab consilio saeculi repudiandi Seraphicus Patriarcha avertere atque abducere saepe cogeretur. Interea illud praecipue novis paenitentiae nuntiis propositum deliberatumque erat, inter singulos, familias, civitates, regiones, perpetuis quassatas cruentatasque discidiis, redintegrare pacem; atque rudium illorum hominum eloquentiae humanâ maiori adscribendum, si Assisii, si Arretii, si Bononiae atque in aliis urbibus oppidisque satis multis plenae animorum concordiae, sollemnibus interdum initis pactis conventis, efficaciter consultum est. Ad communem autem pacificationem emendationemque plurimum Ordo Tertius contulit, religiosus quidem Ordo at, novo ad eos dies exemplo, nulla votorum religione adstrictus, cuius erat cum divinae servandae legis, tum christianae perfectionis assequendae hominibus mulieribusque in saeculo viventibus offerre ac dare omnibus facultatem. Legis novo sodalicio constitutae haec potissimum capita. Ne adsciscerentur nisi qui fidem catholicam tenerent Ecclesiaeque cum summo parêrent obsequio; quomodo sodales ex utroque sexu in Ordinem ingrederentur et, tirocinio ad annum exacto, vir tamen de uxoris consensu, uxor assentiente viro, Regulam sponderent; de vestibus adhibendis honestati paupertatique consentaneis deque muliebri cultu moderando; ne Tertiarii inhonesta convivia vel spectacula, ne choreas participarent; de abstinentia et ieiunio; de culpis ter in anno expiandis et sacra synaxi totidem

suscipienda, reconciliatis inter se animis atque alienis rebus domino redditis; ne arma, nisi ad Romanae Ecclesiae, fidei christianae patriaeque cuiusque suae tuitionem aut suorum concessu ministrorum, Tertiarii ferrent; de horis canonicis aliisve precibus persolvendis; de testamento intra tres ab inito Ordine menses legitime faciundo; ut turbatam sodales pacem inter se cum externisque prompte reconciliarent; quid ipsis agendum, si quando sua iura vel privilegia oppugnari aut violari contingeret; sollemne iusiurandum ne unquam interponerent, nisi necessitate imminente, quam Apostolica Sedes excepisset. Huc praeterea accedebant alia haud minoris momenti: de audiendo sacro deque coetibus stato quoque tempore habendis; de stipe a singulis, pro suis cuiusque viribus, conferenda in subsidium tenuiorum, praesertim aegrotantium, et in iusta funebria sodalium; quomodo alteri alteros aut aegra valetudine affectos inviserent aut peccantes contumacesque corriperent atque emendarent; ne quis officia ac ministeria sibi commissa recusaret vel neglegenter impleret; de litibus dirimendis. Quo in genere ideo singula persecuti sumus, ut appareat, Franciscum, et invicto suo suorumque apostolatu et Tertii Ordinis instituto, novae, idest ad evangelii formam penitus immutatae, societatis fundamenta iecisse. Mittamus, etsi praecipua, quae in eiusmodi lege ad liturgiam spiritualemque animi cultum pertinebant; ex ceteris praescriptis nemo non videt eam coalescere debuisse privatae communisque vitae ordinationem, quae non modo ex civili consortione fraternum quoddam foedus, sanctimoniae officiis copulatum, efficeret, sed etiam ius miserorum atque impotentium contra divites potentesque, nullo ordinis iustitiaeque detrimento, tueretur. Tertiariis enim cum clero consociatis, sequi auspicato oportuit, ut, quibus hic vacationibus atque immunitatibus frueretur, easdem novi sodales nanciscerentur. Itaque iam tum Tertiarii nec sollemne vassallitii, ut aiunt, iusiurandum iurarunt, nec, ad militiam bellumve inferendum convocati, arma ceperunt, cum obiectae legi feudali, quam vocant, ipsi ex adverso Tertii Ordinis legem, obiectae vero condicioni servili quaesitam sibi liber-

tatem opponerent. Ab iis interim magna affecti molestia, quorum in pristinum res revocari ac restitui vehementer interesset, patronis defensoribusque usi sunt Honorio III et Gregorio IX, qui, vel poenis severe latis, hostiles conatus fregerunt. Quamobrem saluberrima rerum conversio in societate hominum excitari; in christianas nationes novum Francisci Patris legiferi institutum, inductâ cum paenitentiae studio morum innocentiâ, late propagari et increbrescere; nec solum Pontifices, Cardinales, Episcopi, sed ipsi reges et dynastae, quorum nonnulli sanctitatis gloria floruerunt, Tertii Ordinis insignia inflammatis suscipere animis et evangelicam sapientiam cum franciscali spiritu imbibere; lectissimarum laus decusque virtutum in civitate reviviscere; demum « facies terrae » renovari.

Enimvero Franciscus « vir catholicus et totus apostolicus », quemadmodum fidelium emendationi mirifice prospexit, sic ethnicis ad Christi fidem legemque deducendis et dedit ipse operam et dari a suis laboriosissimam iussit. Non est profecto cur rem multis commemoremus notissimam, scilicet nostrum, ut erat proferendi evangelii martyriique faciundi cupidus, cum aliquot discipulis in Aegyptum traiecisse et coram Sultano animose audacterque stetisse. Quot autem, Minorum initio atque, ut ita dicamus, primo vere, in Syria et in Mauritania caesi sint missionales, nonne in Ecclesiae fastis honorificentissime inscriptum? Quem quidem apostolatum ita multiplex Francisci suboles, decursu aetatum, vel profuso late sanguine, perrexit, ut, Romanorum Pontificum veniâ, plurimas ii sibi habeant ethnicorum regiones ad excolendum concreditas.

Nullus propterea miretur, praeterito hoc septingentorum annorum spatio, memoriam tantae ab homine vis beneficiorum profectae nec unquam deleri nec usquam oblitterari potuisse. Immo ipsius vitam atque operam, caelesti potius quam humano, ut Alighierius scripsit, canendam praeconio, altera videtur aetas alterius aetatis admirationi et venerationi sic proponere ac commendare, ut is non modo ob insignem sanctitatis laudem in luce

catholici orbis sit collocatus, verum etiam civili quodam cultu gloriaque splendescat, Assisii nomine ubique gentium pervagatissimo. In Seraphici enim Patris honorem, haud multo post quam obierat, populorum scitu aedes sacrae passim excitatae sunt, lineamentis operumque ornatu mirabiles; certavere quidem artifices summi, quis eorum aptius pulcriusque Francisci imaginem eiusque res gestas pingendo vel sculpendo, caelando vel tessellando referret; ad S. Mariae Angelorum, ea in planitie, unde Franciscus « pauper et humilis, caelum dives » ingressus est, itemque ad gloriosum in clivo Assisiensi sepulcrum, ut tanti viri memoriam, cum spirituali beneficio, recolant et perennia artis monumenta suspiciant, advenae, singulatim gregatimve, undique conveniunt ac confluunt. Assisiensem praeterea cecinit, ut vidimus, laudator nulli comparandus, Dantes Alighierius, nec defuere postea qui hominem, italicas peregrinasve nobilitando litteras, efferrent. At nostra potissimum aetate, franciscalibus rebus per eruditos homines subtilius investigatis, scriptis editis vario sermone quamplurimis et ad opera atque artificia non parvi momenti excitatis peritorum ingeniis, ingens, quamquam haud recta semper, Francisci admiratio plerosque recentiorum incessit. Intueri enim alii hominem ad sensus animi poetice exprimendos nativa ingenii celeritate inclinatum, cuius Cantico illo, vetustissimo nascentis patrii sermonis specimine, erudita posteritas delectatur; alii quidem talem mirari naturae amatorem, qui non modo rerum inanimarum maiestate, astrorum fulgore, Umbriae montium valliumque amoenitatibus, animalium pulchritudine suavissime afficeretur, sed etiam, veluti innocens Adam in paradiso terrestri constitutus, animantia, quibuscum quasi quadam fraternitate copulari sibi videbatur, alloquendo suis faceret mandatis obsequentissima; in eo alii patriam dilaudare caritatem, quod Italiam nostram, felicitate ortus sui honestatam, ampliore, quam ullam e nationibus ceteris, beneficiorum copia locupletarit; alii denique eum praedicare cum omnibus hominibus singulari prorsus amoris communione coniunctum. Vera ista quidem, at minora, at probe intellegenda: quae qui aut

praecipue ante oculos proposita habeat aut ad suae excusationem mollitudinis, ad sua opinionum commenta vel ad sua studia fulcienda detorqueat, iam is vera Francisci lineamenta corrumpat. Etenim ex illa, quam attigimus delibavimusque, heroicarum universitate virtutum, ex illa vitae austeritate et paenitentiae praedicatione, ex multiplici illa operosaque emendandae societatis actione, integer Franciscus, christiano populo non tam admirandus quam imitandus, exsistit; qui, cum esset Praeco magni Regis, eo spectavit ut homines ad evangelicam sanctitatem et crucis amorem conformaret, minime vero ut florum et avium et agnorum et piscium et leporum tantummodo cupitores et amantes efficeret. Quodsi in res creatas ipse teneriore quodam amore ferri videtur easque « quantumlibet parvas fratris vel sororis » appellat « nominibus » — qui quidem amor, modo ne ordinem excedat, nulla lege reprobatur — haud alia de causa, quam sua in Deum caritate, ad res ipsas diligendas permovetur, quas « sciebat... unum secum habere principium »[1] et in quibus Dei bonitatem cernebat; nam « per impressa rebus vestigia insequitur ubique dilectum, facit sibi de omnibus scalam, qua perveniatur ad solium ».[2] Ad cetera quod attinet, quidnam Italos prohibet quominus de Italo glorientur, qui « Patriae lux »[3] in ipsa ecclesiastica liturgia appellatur? Quidnam viros plebis studiosos impedit, quominus Francisci praedicent caritatem, ad universos homines, pauperiores potissimum, pertinentem? At alteri caveant ne, immoderato suae amore gentis abrepti, ardentis eiusmodi, quo nationem prosequuntur, studii quasi indicem ac signum « virum catholicum » deminuendo iactent; alteri, ne praecursorem ac patronum errorum confingant, unde tam procul aberat quam qui maxime. Ii, alioquin, omnes, qui minoribus hisce Assisiensis laudibus, non sine aliquo pietatis sensu, delectantur et saecularia sollemnia provehere amanter contendunt, utinam, quemadmodum sunt Nostro digni praeconio, ita ex hac ipsa eventi

[1] S. Bon., *Leg. mai.*, c. 8, n. 6.
[2] Th. a Cel., *Leg.* II, n. 165.
[3] *Brev. Fr. Minorum.*

faustitate ad germanam maximi huius Christi imitatoris imaginem subtilius dispiciendam atque ad aemulanda charismata meliora plurimum capiant incitamenti.

Ex hoc interea, Venerabiles Fratres, praeclara incidit Nobis iucunditatis causa, quod concordi bonorum omnium conspiratione ad agendam beatissimi Patriarchae memoriam, per annum septies ab obitu centesimum, sacra ac civilia apparantur ubique terrarum sollemnia, at in iis potissimum regionibus, quas sua is vivens praesentia et luce sanctitatis et miraculorum gloria nobilitavit: qua in re praeire vos clero ac gregi cuiusque vestro multo iucundius conspicimus. Animo autem Nostro, immo oculis paene Nostris creberrimae iam nunc obversantur peregrinorum multitudines, qui aut Assisium et proxima per viridem Umbriam sanctuaria aut praerupta Alverniae iuga aut sacros clivos in Reatinam vallem spectantes adituri ac celebraturi sunt: quorum ex pia salutatione locorum, ubi spirare adhuc Franciscus videtur virtutesque ad imitandum exhibere suas, fieri non potest quin ii domum franciscali plenius imbuti spiritu redeant. Etenim — ut Leonis XIII verba usurpemus — « ita de honoribus, qui beato Francisco properantur, statuendum, tunc maxime futuros ei, cui deferuntur, gratos, si fuerint iis ipsis, qui deferant, fructuosi. In hoc autem positus est fructus solidus minimeque caducus, ut cuius excellentem virtutem homines admirantur, similitudinem eius aliquam adripiant fierique studeant ipsius imitatione meliores ».[1] Forte dicat quispiam, alterum societati christianae reparandae Franciscum in terris hodie exsistere oportere. Verumtamen fac, renovato animorum studio, homines Francisco illo uti pietatis sanctimoniaeque magistro; fac, ipsos quae is reliquit exempla, cum esset « virtutis speculum, recti via, regula morum »,[2] imitari atque in se referre universos; nonne id satis haberet vis atque efficientiae ad sanandam exsecandamque horum temporum vitiositatem?

[1] Enc. *Auspicato* 17 Sept. 1882.

[2] *Brev. Fr. Minorum.*

In primis igitur insignem Patris sui Legiferi similitudinem prae se ferant oportet frequentissimi e tribus Ordinibus filii: quibus in Ordinibus « institutis... per orbis latitudinem » — ut Gregorius IX ad beatam Agnetem regis Bohemiae filiam scribebat — « per dies singulos cunctipotens redditur multipliciter gloriosus ». [1] Atque religiosis e Primo Ordine viris, quicumque franciscali demum nomine censentur, cum gratulemur vehementer, quod e vexationibus spoliationibusque indignissimis, quasi aurum ad obrussam exactum, ad pristinum splendorem magis in dies revirescunt, tum ex animo cupimus, ut, paenitentiae humilitatisque suae exemplo, in tam late diffusam concupiscentiam carnis superbiamque vitae altius quasi expostulent. Ipsorum esto ad evangelica vivendi praecepta proximos revocare: quod minus difficile impetrabunt, si sanctissimam illam ad unguem servaverint Regulam, quam Conditor « librum vitae, spem salutis, medullam evangelii, viam perfectionis, clavem paradisi, pactum aeterni foederis » [2] vocabat. Seraphicus vero Patriarcha mysticam, quam suis ipse manibus consevit, vineam respicere et fortunare e caelo ne desinat, et multiplicem quidem propaginem sic fraternae humore ac suco caritatis alat ac roboret, ut facti omnes « cor unum atque anima una » in christianae familiae renovationem studiosissime incumbant.

Virgines autem sacrae e Secundo Ordine, « vitae angelicae quae per Claram inclaruit » participes, quasi lilia in dominici horti areolis consita, et olêre optime et niveo animarum candore placere Deo pergant. Quibus utique deprecatricibus contingat, ut ad Christi Domini clementiam rei multo plures confugiant, et gaudia Ecclesiae Matris ob restitutos in divinam gratiam aeternaeque spem salutis filios mirifice augeantur.

Tertiarios denique, sive in regulares familias coiverint sive in saeculo degant, appellamus, ut spiritualia christiani populi incrementa apostolatu quoque suo maturare studeant. Qui qui-

[1] Ep. *De Conditoris omnium* 9 Maii 1238.
[2] Th. a Cel., *Leg.* II, 208.

dem apostolatus si dignos initio fecit, quos Gregorius IX milites Christi et Machabaeos alteros nuncuparet, at potest hodie haud minoris ad communem salutem momenti exsistere, modo ipsi, ut per totum terrarum orbem percrebruere numero, sic, forma Francisci Patris induti, morum praeferant innocentiam atque integritatem. Quod autem decessores Nostri Leo XIII per Litteras *Auspicato* et Benedictus XV per Epistolam *Sacra propediem* sibi vehementer placiturum universis catholici orbis Episcopis significarunt, id ipsum a pastorali omnium vestrum studio, Venerabiles Fratres, Nobismet pollicemur: fore scilicet, ut Tertium franciscalem Ordinem quoquo pacto foveatis, gregem edocendo — aut per vos ipsi aut per sacerdotes ad ministerium verbi excultos atque aptos — quo is saecularium hominum mulierumque Ordo pertineat, quanti aestimandus, quam expeditus ad Sodalitatem aditus facilisque legum observatio sanctissimarum, qua veniae et privilegiorum copia Tertiarii fruantur, quantum denique e Tertio Ordine in singulos atque in communitatem recidat utilitatis. Qui nondum dederint, dent praeclarae eiusmodi militiae, vobis suasoribus, hoc anno nomen; quibus adhuc dare per aetatem non licet, ii chordigeros candidatos se scribant, ut vel pueri sanctae huic disciplinae assuescant.

Quandoquidem vero, oblatis tam crebro salutaribus ad celebrandum eventis videtur benigne Deus velle, ut Pontificatus ne praetereat Noster nisi partis catholico nomini laetissimis fructibus, saecularia haec Francisci sollemnia, qui *in vita sua suffulsit domum, et in diebus suis corroboravit templum*,[1] apparari periucunde cernimus, eoque libentius, quod eum ab aetatis flore summa Patronum religione coluimus atque in ipsius filiis, pie insignibus Tertii Ordinis acceptis, numerati olim sumus. Hoc igitur anno, ab obitu Seraphici Patris septingentesimo, talibus affluat catholicus orbis, talibus gens nostra, Francisco deprecatore, beneficiis, ut idem sit annus in Ecclesiae historia perpetuo memorabilis.

[1] *Eccli.*, L, 1.

Caelestium interea munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, apostolicam benedictionem vobis, Venerabiles Fratres, et clero populoque vestro peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XXX mensis Aprilis anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

PIUS PP. XI

EPISTOLA APOSTOLICA

AD RR. PP. DD. IOSEPHUM MORA Y DEL RIO, ARCHIEPISCOPUM MEXICANUM CETEROSQUE MEXICANAE REIPUBLICAE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS: DE INIQUA CONDICIONE ECCLESIAE IN MEXICO ATQUE DE NORMIS AD CATHOLICAM ACTIONEM IBIDEM PROMOVENDAM.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Paterna sane sollicitudo, qua Nos, pro supremo munere, quod divinitus obtinemus, omnes quotquot sunt ubique terrarum christifideles prosequimur, omnino postulat, ut, quos potissimum videamus maiore aegritudine affectos adeoque communis Patris studiosiore cura egentes, eos peculiari quadam voluntate diligamus. Huiusmodi autem impensissimas curas, vixdum ad Beati Petri Cathedram evecti sumus, in vos, venerabiles fratres, perlibenter contulimus, quos talibus vexationibus pressos comperissemus, quales in populo civili cultu atque humanitate ornato omnique fere ex parte catholico fieri plane dedeceret.

Porro quam iniqua sint iussa et praescripta, quae apud vos a gubernatoribus Ecclesiae infestis in catholicos Mexicanae Reipublicae cives sancita sunt, vix attinet vobis dicere, qui cum eorum imperio iam diu gravemini, probe nostis ea tam longe abesse ut « ordinatione rationis » nitantur et ad commune bonum, sicuti decet, conferant, ut, contra, ne legis quidem nomine digna videantur. Merita igitur laude Decessor Noster f. r. Benedictus XV vos

honestavit, cum, eas leges iuste sancteque recusando, sollemnem expostulationem fecistis, quam Nosmet ipsi non tam per has Litteras ratam habemus quam Nostram facimus. Quam quidem ad publicam expostulationem improbationemque eo magis movemur, quod acrius in dies ab iis, qui apud vos rei publicae praesunt, bellum in catholicam Religionem producitur, atque ita profecto ut, quicquid Nobis ad Mexicanum populum in pace stabiliendum experiri licuit ac licet, id inane prorsus evadat et inefficax, magno quidem cum dilectissimae civitatis vestrae detrimento. Nemo enim ignorat, Delegatum Nostrum, quem vos, abhinc duobus annis, magnis quidem obsequii laetitiaeque significationibus excepistis, omni sane iustitiae fideique ratione posthabita, tamquam hominem incolumitati Reipublicae nociturum, e civitate ista expulsum fuisse, gravissima sane iniuria cum Nobismet ipsis, tum Episcopis universaeque Mexicanae genti inusta.

At si a publica tum improbatione deliberate Nos continuimus – quam quidem iure meritoque res postulavisset – et patienter diuque iniuriam tulimus atque a vobis flagitavimus ut aequo item animo vosmet ferretis, id non modo studio pacis, quo movebamur, tribuendum erat, sed ardentissimae etiam spei, quam paterno animo fovebamus, fore ut Reipublicae gubernatores optima manifestaque iura Delegati Nostri agnoscerent et ultro faterentur.

Enimvero haec animi Nostri facilitas et moderatio haud infelicem exitum habuit, cum istius civitatis Moderatores aperte polliciti sint, se Delegatum Nostrum excepturos deque eiusdem dignitate et amplissimo munere nihil detracturos. Iam facile intelligitis, quam molestus Nobis acciderit novus ille prorsus inopinatusque nuntius, eosdem supremos civitatis Moderatores, recepta in se officia inusitato more posthabentes,[1] venerabilem fratrem Seraphinum Cimino, quem Delegatum Nostrum Apostolicum apud se recepissent, occasionem nactos eius discessus, ob infirmam valetudinem, e Mexicana regione, a reditu, nulla iusta causa rationeve, prohibuisse.

[1] Cfr. documenta ad calcem relata.

Quapropter istius rei publicae Moderatores, Delegatum Nostrum reiiciendo, ipsum ministerium Nostrum, quod uti pacis munus omnes fere Civitatum Rectores apud se recipiunt, omnino repudiare conantur, et ad iniustam rationem reipublicae tractandae se vertunt, ut ea comprobant, quae apud vos eveniunt cum maximo catholicorum civium detrimento.

Acrius enim in dies infesta illa praescripta iussaque urgentur, quae si quidem serventur, iam eo ipso catholicis civibus non licet communibus iuribus uti et vel ipsa christianae religionis officia ac munera obire. Quam interea libertatem gubernatores catholicae Ecclesiae denegant, eam schismaticae sectae, quam « nationalem ecclesiam » vocant, ultro largiuntur; huius vero, cum sacris Romanae Ecclesiae iuribus repugnet, initia atque incepta fovent, dum vos Reipublicae infestos habent ea dumtaxat de caussa, quod avitae fidei patrimonium integrum atque incolume tuemini. At cum ob huiusmodi eventa summo maerore afficiamur, id unice animo Nostro haud parvum affert solacium, quod Mexicanum populum videmus schismaticorum machinationibus strenue adversari; quam ob rem dum providentissimo Deo plurimas grates agimus, placet sane vos, venerabiles fratres, cunctosque Mexicanae Reipublicae fideles amplissima laude decorare simulque adhortari vehementer ut catholicam Religionem tueri forti animo pergatis. Quae autem in sacro Consistorio die quarto decimo mensis decembris, superiore anno, coram amplissimo Purpuratorum Patrum consessu verba fecimus, ob aerumnas quibus vexabamini vehementer commoti, libet hic vobis iterando referre: « spem meliorum temporum concipere animo haud possumus, nisi e praesentiore aliquo Dei miserentis auxilio, quod supplices cotidie imploramus, atque e concordi quadam laborum disciplina ad actionem catholicam in populo ipso promovendam ».

Praecipua igitur consilia et monita Nostra eo unice spectant, ut vos paterno animo incitemus ad « actionem catholicam » magis magisque in dies mutua conspiratione et summa disciplina in grege curis cuiusque vestris concredito propagandam. Actionem catholicam, inquimus; etenim, in praesenti potissimum

haud commoda rerum condicione, oportet omnino, venerabiles fratres, ut vos, simulque omnes e clero et ipsae catholicorum consociationes, a quovis politicarum factionum studio prorsus abstineatis, ea quoque de causa ut catholicae fidei adversariis ansam ne detis ad religionem vestram habendam pro parte aliqua factioneque politica. Omnes igitur catholici Reipublicae Mexicanae, qua tales, civilem partem nomine catholicam ne constituant; et Episcopi praesertim ac sacerdotes, uti laudabiliter iam instituerunt, nullam partem politicam sequantur neque dent operam ephemeridibus cuiuslibet politicae factionis conscribendis, cum munus suum ad omnes fideles, imo cives, necessario spectet.

Huiusmodi sunt, venerabiles fratres, consilia et praescripta Nostra: quae quidem christifideles, ut debent, fideliter tenendo et in usum deducendo, haud prohibebuntur, quin civilia iura et munia exerceant ceteris civibus communia; imo etiam, cum sua fides, tum coniunctum Religionis et Patriae bonum postulant, ut eiusmodi iuribus et muniis ipsi optime utantur. At ne clero quidem licebit a re civili omnino vacare et civilium rerum curam sollicitudinemque deponere et abiicere; quin immo, etsi a quovis partium studio alienus, debet, pro sacerdotali officio, et dummodo sacro muneri nil inopportune detrahat, utilitates Civitatis suae provehere, scilicet non solum civilibus iuribus officiisque suis diligenter religioseque exercendis, verum etiam fidelium animis in exemplum recte conformandis, prout Dei et Ecclesiae leges exigunt, ita ut sua quisque publica munera studiose obeant.

Ad nobilissimum hoc propositum assequendum, clero quidem vestro, etsi is debet, ut diximus et iterum atque iterum hortamur, a cuiusvis partis contentione liber esse et solutus, latus tamen patebit campus, in quo de religione et moribus, de animorum cultu ac de re oeconomica sociali sic curet, ut cives et praecipue iuvenes liberalibus studiis deditos et operarios ad catholice sentiendum agendumque instituat atque effingat. Quod ipsum si vos, hortamentis Nostris fideliter respondentes, exsequendum sedulo diligenterque curabitis, Nobis plane persuasum habemus, fore ut gravissimae aegritudines quibus tamdiu angitur nobilissima Mexi-

cana gens, feliciter aliquando, opitulante Deo, residant ac conquiescant. Caelestium interea munerum auspex singularisque benevolentiae Nostrae testis apostolica sit benedictio, quam tum vobis, venerabiles fratres, tum cuncto clero fidelibusque uniuscuiusque vestris et universo Mexicano populo amantissime impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die II mensis februarii, anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

Ad rem haec habentur documenta:

I

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 34064

Dal Vaticano, 5 settembre 1924.

Eccellenza,

Da persone che ho ragione di ritenere bene informate, ho appreso che qualora la Santa Sede nominasse un Delegato Apostolico pel Messico, cotesto Governo è disposto a permettere la sua entrata e permanenza nel paese, e concedergli l'uso della cifra e s'impegna, nel caso che nascesse qualche grave difficoltà, a non allontanarlo dal territorio, ma a domandare il suo ritiro alla Santa Sede.

Trattandosi di cosa che sta molto a cuore al Santo Padre, prego Vostra Eccellenza a volermi significare se tutto ciò è vero. Se la risposta sarà, come spero, affermativa, io notificherò senz'altro all'Eccellenza Vostra il nome della persona che il Santo Padre sceglierà all'ufficio di Delegato ed alla quale si daranno istruzioni opportune affinchè nella provvista delle Diocesi vengano nominati a Vescovi ecclesiastici non implicati nelle lotte politiche e che diano affidamento di dedicarsi, insieme al loro clero, al bene delle anime. Al medesimo Prelato si daranno anche le facoltà necessarie per mettersi in contatto, qualora le circostanze lo richiedano, con cotesto Governo.

Profitto volentieri dell'occasione per professarmi con sensi di alta stima e distinta considerazione

di Vostra Eccellenza devotissimo
P. CARD. GASPARRI.

A Sua Eccellenza
Il Sig. Licenciado AARÓN SAENZ
Segretario degli Affari Esteri
MEXICO

REPUBLICA MEXICANA

SECRETARIA
DE RELACIONES EXTERIORES

1022

II

México, D. F., 25 de octubre de 1924.

Monseñor,

He recibido la Nota N. 34064, de fecha 5 de septiembre anterior, en la cual Vuestra Eminencia Se sirve manifestarme que por persona que Vuestra Eminencia tiene razón para creer bien informada, ha sabido que si la Santa Sede nombrase un Delegado Apostólico en México, este Gobierno está dispuesto a permitir su entrada y permanencia en el país; a concederle el uso de clave, y se compromete, en el caso de que surgiera alguna grave dificultad, a no expulsarlo del territorio, sino a pedir su retiro a la Santa Sede. Agrega Vuestra Eminencia que si la respuesta es afirmativa, inmediatamente me notificará el nombre de la persona que S. S. el Papa designe como Delegado, a la que se darán instrucciones oportunas a fin de que, al proveer las Diócesis, se nombren como Obispos a eclesiásticos no mezclados en las luchas políticas y que den garantías de dedicarse, conjuntamente con su clero, al bien de las almas, así como que, al propio Delegado se darán las facultades necesarias para ponerse en contacto con este Gobierno, cuando las circunstancias lo requieran.

En respuesta y por acuerdo del Señor Presidente de la República, tengo el honor de poner en conocimiento de Vuestra Eminencia que, como resultado de las pláticas que con carácter informal se suscitaron entre algún alto dignatario de la Iglesia y nuestro Ministro en Roma, para ver de llegar a un acuerdo en el mantenimiento de aquellas relaciones que nuestras Leyes permiten con las Iglesias, y oídas que fueron las sugestiones que en tal sentido recibió el Gobierno de México, el proprio Señor Presidente de la República se sirvió disponer que se permita la entrada y permanencia en el país – previo aviso de la Santa Sede – de un Delegado Apostólico, a quien se permitirá el uso de clave en su correspondencia; encontrándose anuente este Gobierno a que, en el caso de surgir alguna grave dificultad, pedirá su retiro a la Santa Sede, antes de proceder directamente a retirarlo.

Tengo el agrado de manifestar a Vuestra Eminencia que el Gobierno de México se complace en saber que al nombrarse nuevo Delegado, la Santa Sede cuidará de notificarle de que, al proveer las Diócesis, se nombren como Prelados a eclesiásticos que no se mezclen en las luchas políticas y que, en unión de su clero, se dediquen exclusivamente a las funciones cristianas propias de su ministerio, con cuya conducta espera este mismo Gobierno que se obtengan los mejores frutos, desde el momento en que se

harán cesar actividades que, desde hace largo tiempo, han sido el principal obstáculo entre el Estado y la Iglesia Católica; y asímismo queda impuesto de que se darán al nuevo Delegado las facultades necesarias para ponerse en contacto con este Gobierno cuando lo requieran las circunstancias.

Sírvase Vuestra Eminencia aceptar el testimonio de mi más alta y distinguida consideración.

AARÓN SAENZ.

A Su Eminencia
EL CARDENAL GASPARRI
Secretario de Estado de Su Santitad
En el Vaticano

CHIROGRAPHUS

AD EMUM P. D. BASILIUM EPISCOPUM VELITERNUM S. R. E. CARD. POMPILI, VICE SACRA IN URBE ANTISTITEM, DE PRECIBUS PUBLICE INDICENDIS PRO ECCLESIA CATHOLICA IN DITIONE MEXICANA.

Sabato Santo del 1926.

Eminentissimo Signor Cardinale,

È a Sua notizia la grave tribolazione ond'è visitata quella a Noi tanto diletta parte della grande famiglia cattolica che è la Chiesa Messicana. La condizione della cosa cattolica che già segnalavamo come poco consolante, pure esprimendo la Nostra fiducia ed il nostro elogio per l'Episcopato, il Clero ed il Popolo cattolico di quel caro e generoso Paese (*Allocuz. concistor.* 14 dicembre 1925), quella condizione si è tanto peggiorata ed aggravata da far luogo ad una vera e propria persecuzione con gravissima offesa dell'onore a Dio dovuto e con non meno grave jattura delle anime e dello stesso pubblico bene. Or desiderando Noi vivamente che non soltanto i cattolici dell'Urbe, ma ancora quanti sono in tutto l'Orbe si uniscano a Noi pregando per i fratelli di Fede perseguitati ed afflitti, diamo a Lei, Eminentissimo Signor Cardinale, l'incarico di farsi efficace interprete di questo Nostro desiderio presso il Clero ed il popolo di Roma e Diocesi Nostra, sicuri che si propagherà, come rapida la notizia così pia e cordiale la imitazione di quanto si saprà fatto dalla Chiesa Madre e centro di tutte le altre. Sarà di grande conforto ai fratelli tribolati sapere che tutta la famiglia cattolica è con loro e per loro prega. Ci sembra poi parti-

colarmente opportuna a questa comune ed universale preghiera la settimana di Pasqua, tempo di universale risurrezione, vogliamo dire purificazione e santificazione delle anime, grazie ai più forti richiami della sacra predicazione ed alla efficacia divina dei Sacramenti.

Coi migliori e più cordiali auguri pasquali e con la Apostolica Benedizione.

PIUS PP. XI

EPISTOLA

AD EMUM P. D. GUILELMUM TITULO S. CRUCIS IN HIERUSALEM CARDINALEM VAN ROSSUM: XVI SAECULO EXEUNTE A S. CRUCIS INVENTIONE.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Regiae Iesu Christi dignitati recolendae cum peculiare festum Nos nuper instituerimus, quasi quandam anni sacri coronam dignissimam, illud auspicato contingit ut de ipsius divini Regis vexillo concelebrando cogitemus, saeculo exeunte a salutiferae Crucis inventione sexto decimo. Tradunt enim, Hierosolymis iam eversis, ethnicos Passionis loca depopulatos esse et, christiano cultu deleto, fanum idolis ibidem exstruxisse. Iamvero postquam, Crucis visu de caelo admonitus, Constantinus imperator magnam illam de hoste victoriam reportavit, Helena, mater eius piissima, Hierosolyma se contulit; cumque illic tres cruces, operam quidem navante Macario Episcopo, fodiendo in Golgotha inventae essent, divinitus demonstratum est quae vera esset Crux redemptionis.

Quod quidem eventum, praeter plures gestarum rerum scriptores, eximii quoque Doctores Ecclesiae testati sunt; namque S. Ambrosius sic Helenam loquentem inducit: « Ego Crucem eius (Christi) investigabo. Ego ad nostrorum remedium peccatorum de ruinis elevabo vexillum ». Itemque S. Cyrillus Hierosolymitanus, qui eorum temporum aequalis fuit, in sua epistula ad Constantium imperatorem haec habet: « Tempore quidem Deo amicissimi ac felicis recordationis Constantini, patris tui, salutare Christi lignum in Hierosolymis est repertum ».

Uti est in Libro Pontificali, « eodem tempore fecit Constantinus Augustus Basilicam in Palatio Sessoriano, ubi etiam de ligno sanctae Crucis Domini Nostri Iesu Christi posuit ». S. Helena scilicet, ut ait Theodoretus, « salutaris Crucis partem palatio destinavit »; et aedes suas Sessorianas cum

in ecclesiam redigeret Constantinus, a matre ipsa Reliquias accepit quas illic collocaret, ut simul Imperii sui honor essent, simul fidei suae praesidium. In quo quidem divinae providentiae consilium mirari licet, ut Crux augusta quae apud Urbem Sanctam ex Imperatoris ethnici improbitate in tenebris delituisset, eadem christiani Imperatoris pietate in hanc Urbem, ipsius Imperii arcem et caput translata, velut *maximum Christi potestatis et principatus signum*, in luce populorum omnium praefulgeret. Quamobrem in Sessoriana Basilica, quae idcirco *in Hierusalem* appellata est, quotannis S. Crucis festum coeptum est celebrari, et paullatim longe lateque propagari per catholicum orbem universum.

Tum enimvero quod S. Ambrosius praedicabat, sancte ac sollemniter confirmatum est: « Merito super Crucem titulus, quia licet in Cruce erat Dominus Iesus, supra Crucem tamen Regis maiestas radiabat ».

Nam Christus Dominus non *hereditatis* iure tantummodo, ob hypostaticam unionem, sed iure quoque *acquisitionis*, ob suam redemptionem, Rex est, ut ipsi in Encylicis litteris *Quas primas* nuper declaravimus. At non alibi quam in ipsa Cruce magnum redemptionis opus perfecit absolvitque « qui peccata nostra..... pertulit in corpore suo super ligno, ut, peccatis mortui, iustitiae vivamus ». [1] Crux autem, cum redemptionis *instrumentum*, tum *sceptrum* pacifici Regis facta est; ex quo solum optatissima et mansura pax est exspectanda, ut Nosmet ipsi haud semel ediximus: « pax Christi in regno Christi ».

Siquidem res omnes per Christi sanguinem pacificatae sunt, uti legimus apud Apostolum: « Et per eum reconciliare omnia in ipsum, pacificans, per sanguinem crucis eius, sive quae in terris, sive quae in caelis sunt ». [2]

Itaque Cruci ea omnia conveniunt praeconia quae a Patribus de Christo ipso Rege aeterno ac Servatore nostro praedicantur. Quos inter unus ille sufficiat, S. Ephrem, quem nuper decessor Noster p. r. Benedictus XV Doctoribus Ecclesiae adiunctum esse voluit. Is enim in sermone *in pretiosam et vivificam Crucem* haec habet: « Omnis celebritas et actio Domini N. I. C. salus et gloria nostra fidelium est: gloriationum autem gloria maxima est Crux... Quamobrem depingamus et insculpamus hoc Crucis signum et in ianuis nostris, et in ore, et in pectore, et in omnibus membris nostris. Hac ornemur atque armemur invincibili christianorum armatura: quippe quae victrix est mortis, spes fidelium, lux finium orbis terrae, reseratrix paradisi, destructrix haeresum, firmamentum orthodoxae fidei, magna fidelium custodia, salutaris Ecclesiae gloria..!.. Hoc signum idolorum errorem pessumdedit. Hoc orbem terrarum illuminavit. Hoc tene-

[1] I *Petr.*, II, 24.

[2] *Coloss.*, I, 20.

bras depulit et lucem reduxit. Hoc gentes ab occasu, et borea, et mari, et oriente collegit, et in unam Ecclesiam, in unam fidem, in unum baptisma in caritate coniunxit. Cuiusmodi ergo os, aut qualis lingua digne laudare poterit hunc orthodoxorum inexpugnabilem murum, victricem hanc magni Regis Christi armaturam? Crux, resurrectio mortuorum. Crux, spes christianorum. Crux, claudorum baculus. Crux pauperum consolator. Crux, fraenum divitum. Crux, superborum eversio. Crux, triumphus adversus daemones. Crux, iuvenum paedagogus. Crux, inopum abundantia, desperantium spes, navigantium gubernaculum. Crux, fluctuantium portus, pugnantium murus. Crux, orphanorum pater, iustorum consiliarius. Crux, afflictorum consolatio. Crux, infantium custos, virorum caput, senum corona. Crux, lumen eorum qui in tenebris sedent. Crux, regum magnificentia, barbarorum philosophia. Crux, servorum libertas, imperitorum sapientia. Crux, prophetarum praedicatio, apostolorum comes, martyrum gloriatio. Crux, virginum continentia, sacerdotum gaudium. Crux, Ecclesiae fundamentum, orbis terrarum firmamentum... Crux, imbecillorum fortitudo, aegrotorum medicus. Crux, leprosorum mundatio, paralyticorum erectio. Crux, esurientium panis, sitientium fons. Crux, monachorum fiducia et nudorum tegumentum... ».

Inde etiam fit ut Crux *signum efficax praedicationis Evangelii* exsistat; quare ait Apostolus: « Non misit me Christus baptizare, sed evangelizare; non in sapientia verbi, ut non evacuetur Crux Christi. Verbum enim Crucis pereuntibus quidem stultitia est: iis autem qui salvi fiunt, idest nobis, Dei virtus est ».[1] Atque est etiam *signum efficax propagationis divini Regni;* etenim signum Crucis, ut olim Constantinum, ita deinceps, saeculorum decursu, plurimos alios principes Regni Christi propugnatores effecit: neque illa praetereunda est missionalium constantia, qui, eodem signo roborati, in periculis omne genus terrae marique, catholicum nomen usquequaque provehere consueverunt, ut verissime dici possit eo largius divinum regnum patere quo amplius Crucis cultus extenditur. Ad quem quidem apostolicorum virorum ardorem confirmandum, miracula plurima, ut historia refert, divinitus ubique patrata sunt: montes de loco moti, maris tranquillatae procellae vel undae compressae, aedificiorum ruinae prohibitae, venena innocua reddita, cibi in flores mutati, quin immo et mortui suscitati et daemones expulsi.

Merito igitur, dilecte fili Noster, Inventio Sanctae Crucis sollemni ritu mox commemorabitur in Sessoriana Basilica, cuius quidem Titulo tam honorifico tu ipse insignitus es: asservantur enim ibidem augustae illae Reliquiae quae sunt ceterarum omnium pretiosissimae. Quae Reliquiae et

[1] I *Cor.*, I, 17 ss.

alia Passionis Insignia cum frequentissime semper a piis fidelibus, undique confluentibus, visitari et coli consueverint, tempus iam adesse arbitramur ut locus, deterso squalore, pro dignitate exornetur quo honestius illae serventur et fidelium venerationi proponantur. Cumque iam pluribus in animo sit novam Reliquiis ipsis parare sedem eamque decore et arte praestantem, Nos de re gratulamur vehementer; tunc enim clarior fiet hominum gratus animus erga redemptionis instrumentum. Interea, ad animarum fructum itemque ad sollemnium splendorem augendum, libenti animo concedimus ut a die tricesimo huius mensis – quo die incipient supplicationes in triduum habendae ante festum Inventionis S. Crucis – usque ad totum vertentem annum, christifideles qui, rite paenitentia expiati et sacra synaxi refecti, vel Sessorianam Basilicam vel quodlibet aliud templum publicumve oratorium S. Cruci dicatum quinquies, vel uno eodemque die, visitaverint et ad mentem Nostram preces effuderint, in Urbe Indulgentiam plenariam semel lucrentur; extra Urbem vero Indulgentiam Iubilaei bis acquirere possint, primum sibi, deinde animis in purgatorio igne detentis expiandis, modo tamen eas, quas diximus, visitationes loco visitationum ab Ordinario loci praescriptarum et cetera opera iniuncta bis peragant. Atque utinam omnes amore Crucis ardescerent, id considerantes, non posse se Christum in gloria sequi nisi antea cum Christo passi sint, profitente Apostolo: « si tamen compatimur ut et conglorificemur ».[1] Nam quicumque se christianum veri nominis praestare cupit, hanc eidem vult esse Christus Dominus praecipuam legem, ut crucem cum ipso ferat continenter: « Si quis vult post me venire, abneget semetipsum et tollat crucem suam cotidie et sequatur me ».[2] Non igitur aliquibus tantummodo crucem praescribit Salvator noster, sed omnibus; non vero semel vel transeunter, sed semper et cotidie. Ita Crux instrumentum fiet communis salutis, et quasi pons super mortem erectus, ut S. Ephrem Doctor poetice Christum alloquitur: « Tibi gloria, qui Crucem tuam pontem exstruxisti super mortem, ut per eum transeant animae a regione mortis in regionem vitae! » Atque divinorum munerum auspicem praecipuaeque benevolentiae Nostrae testem esse volumus apostolicam benedictionem, quam tibi, dilecte fili Noster, iisque omnibus qui ad Sessorianam Basilicam quoquo modo pertinent, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, feria VI in Parasceve anno MDCCCCXXVI, Pontificatus Nostri quin[illegible]o.

PIUS PP. XI

[1] *Rom.*, VIII, 17.

[2] Luc., IX, 23.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

COMUNICATO

È stato stampato l'anno corrente a Roma dall'editore Giorgio Berlutti, senza alcun permesso dell'Autorità ecclesiastica, un opuscolo dal titolo « Padre Pio da Pietrelcina » con prefazione a firma di Giuseppe De Rossi. Per norma dei fedeli, la Suprema Sacra Congregazione del S. Offizio dichiara e fa noto che la detta pubblicazione, trattando anche di pretesi miracoli e di altri fatti straordinari, a termini del canone 1399, 5° del Codice di diritto canonico, è *ipso iure* proibita; e cade quindi senz'altro sotto il disposto del precedente canone 1398 § 1, di modo che non può, senza il dovuto permesso, nè stamparsi, nè leggersi, nè ritenersi, nè vendersi, nè tradursi in altre lingue, nè comunque comunicarsi con altri.

In questa occasione, la medesima Suprema Sacra Congregazione crede opportuno di richiamare alla memoria dei fedeli le precedenti sue dichiarazioni ed istruzioni, relative al sunnominato Padre, che si trovano pubblicate nel Bollettino Ufficiale della Santa Sede, *Acta Apostolicae Sedis*, vol. XV (pag. 356) e vol. XVI (pag. 368), perchè i fedeli sappiano esser loro dovere di astenersi dall'andare a visitarlo, o mantenere con lui relazioni anche semplicemente epistolari.

Dato a Roma dal Palazzo del S. Uffizio, 23 aprile 1926.

Luigi Castellano,
Notaro della Suprema S. C. del S. Uffizio.

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

23 decembris 1925. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Sebastensi praefecit R. P. D. Iosephum Georgium Caruana, hactenus Episcopum Sancti Ioannis Portoricensis.

26 martii 1926. — Titulari episcopali Ecclesiae Ancusensi, R. P. D. Iosephum Guadalupe Ortiz y Lopez, hactenus Episcopum Chilapensem, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Ioannis Herrera y Pyña, Archiepiscopi Montereyensis.

30 martii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Sardicensi, R. D. Iosephum Fietta, Antistitem Urbanum, deputatum Internuntium Apostolicum in America Centrali.

31 martii. — Cathedrali Ecclesiae Niciensi, R. P. D. Ludovicum Ricard, hactenus Episcopum titularem Marcianensem.

— Cathedrali Ecclesiae Rossensi, R. D. Iacobum Roche, presbyterum dioecesis Cloynensis.

9 aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Trallianae, R. D. Eugenium Crépin, Antistitem Urbanum, et Vicarium generalem archidioecesis Parisiensis, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Ludovici Ernesti Dubois Archiepiscopi Parisiensis.

23 aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Coricensi, R. D. Franciscum Salis Seewis, canonicum metropolitanae ecclesiae Zagabriensis, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Antonii Bauer, Archiepiscopi Zagabriensis.

27 aprilis. — Titulari episcopali Ecclesiae Ceramensi, R. D. Ioannem Hillebrand, parochum ecclesiae S. Ioannis Baptistae in civitate Attendornensi, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Gasparis Klein, Episcopi Paderbornensis.

30 aprilis. — Metropolitanae Ecclesiae Oregonopolitanae, R. P. D. Eduardum M. Howard, hactenus Episcopum titularem Isauriensem et Auxiliarem R. P. D. Iacobi Davis Episcopi Davenportensis.

30 aprilis 1926. — Cathedrali Ecclesiae Comensi, R. D. Adulphum Pagani, praepositum parochum ecclesiae S. Aloisii Gonzaga in civitate Mediolanensi.

Praeterea idem Ssmus D. N., decreto S. C. Consistorialis diei 17 februarii 1926 deputavit Auxiliarem R. P. D. Crescentis Errazuriz y Valdivieso, Archiepiscopi S. Iacobi de Chile, R. P. D. Ludovicum Antonium Castro y Alvarez, Episcopum tit. Lycopolitanum.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

APPROBATIONES

SSmus Dnus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis de Religiosis:

23 februarii 1926. — Institutum religiosum, cui nomen sic est: Congregatio « Pia » Sororum Immaculatae Conceptionis, vulgo *Congrégation « Pia » des Soeurs de l'Immaculée Conception*, cuius domus princeps sita est Annecii, in eadem Anneciensi dioecesi, *approbavit, itemque definitive eius Constitutiones;*

— Institutum Famularum Sacratissimi Cordis Iesu, Viennensium, cuius domus princeps sita est Vindobonae, in archidioecesi Viennensi, *approbavit, itemque, experimenti gratia, ad septennium, eius Constitutiones;*

— Congregationem Sororum Charitatis ab Immaculata Conceptione Beatae Mariae Virginis nuncupatam, cuius domus princeps sita est in dioecesi S. Ioannis Canadien., *approbavit, itemque experimenti gratia, ad septennium, eius Constitutiones.*

29 martii 1926. — Instituti Sororum Adoratricum Sanctissimi Sacramenti a B. M. V. Auxiliatrice, vulgo *Sacramentines de Marie Auxiliatrice* nuncupati, cuius domus princeps sita est in Urbe, *Constitutiones definitive approbavit;*

— Congregationis religiosae Servorum Beatae Mariae Virginis, Tertii Ordinis Sancti Francisci nuncupatae, cuius domus princeps sita est in loco *Nowe Miasto*, in archidioecesi Varsaviensi, *Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium, approbavit.*

— Institutum Sororum vulgo *Religiose di Nostra Signora della Provvidenza di Ronco-Scrivia*, etiam *Le Benedettine della Provvidenza* nuncupatum, cuius domus princeps in archidioecesi Ianuensi sita est, *approbavit, itemque, experimenti gratia, ad septennium, eius Constitutiones.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIAE

Ssm̃us Dn̄us Noster Pius Div. Prov. PP. XI, decreto Sacri Consilii christiano nomini provehendo, diei 10 martii 1926, cathedrali Ecclesiae Salensi praefecit R. P. D. Richardum Ryan, hactenus Episcopum Geraldtonensem.

II

NOMINATIONES

Brevibus Apostolicis nominati sunt:

8 martii 1926. *Vicarius Apostolicus de Hong-Kong* R. D. Henricus Valtorta, ex Instituto Mediolanensi pro Missionibus ad Exteros.

10 martii 1926. *Coadiutor cum iure futurae successionis Episcopi Bathurstensis in Australia* R. D. Ioannes Norton, nunc Administrator cathedralis ecclesiae Bathurstensis:

Insuper Sacra Congregatio de Propaganda Fide, successivis decretis renunciavit ad suum beneplacitum:

21 decembris 1925. — *Praefectum Apostolicum de Tingchowfu,* R. P. Egbertum Pelzer, ex Ordine Praedicatorum.

16 martii 1926. — *Praefectum Apostolicum de Yungchowfu,* R. P. Sebastianum Grossrubatscher, ex Ordine Fratrum Minorum.

17 martii. — *Praefectum Apostolicum de Canelos et Macas,* P. D. Augustinum Leòn, ex Ordine Praedicatorum.

30 martii. — *Praefectum Apostolicum nuper erectae praefecturae de Bondo, in Africa centrali,* R. P. Ioannem Matthaeum Konings, e Canonicis Regularibus Sanctae Crucis.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

PICTAVIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI ANDREAE HUBERTI FOURNET FUNDATORIS CONGREGATIONIS SORORUM CRUCIS VULGO FILIARUM S. ANDREAE NUNCUPATARUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem eiusdem Ven. Servi Dei Beatificationem?

Dives in misericordia Deus, qui Ecclesiae necessitatibus per opportuna remedia occurrere nunquam destitit, inter plurimos egregios viros, quos decimo-octavo ad exitum flectente saeculo in Galliis praesertim suscitavit, ut damna religioni a veritatis osoribus illata magna ex parte sarcirentur, apostolico zelo instruxit etiam venerabilem famulum suum Andream Hubertum Fournet, quem animarum pastorem in medio nebulae constituit. Is enim vix atque evangelicae perfectionis praecepta mordicus sectari est aggressus, nullum pietatis aut caritatis officium a se alienum putavit, nullis laboribus pepercit, nullum pavit vitae discrimen, ut societatis vulnera curaret, omnem apprime operam impendens in fidei rudimentis succrescenti soboli tradendis, tenerisque mentibus religionis sensibus imbuendis. Hoc opus, hoc munus sancte obeundum credidit Filiabus Crucis, quas in familiam collegit, fovit et propagavit, maximo cum plebis universae emolumento et plausu. Inter haec aliaque pastoralis ministerii officia vitam suam conclusit, satis sane diuturnam, quippe quae duos supra octoginta complectebatur annos, dulcissimam sui memoriam apud omnes relinquens, adeo ut divinae Sapientiae effatum usurpari iure queat: «*Non recedet memoria eius, et nomen eius requiretur a generatione in generationem. Sapientiam eius narrabunt gentes, et laudem eius enunciabit Ecclesia*» (Eccli. XXXIV, 13, 14).

Iudicialibus itaque inquisitionibus de eius vita et virtutibus tum Ordinaria tum Apostolica auctoritate conditis, feliciterque absolutis iudiciis quae minoris momenti reputantur, triplex disceptatio inita est super virtutibus in specie, unde patuit summum laudis gradum in iis excolendis

venerabilem Dei Famulum esse adeptum, prouti solemne docet decretum sexto idus iulias anno millesimo nongentesimo vicesimo primo editum. Haud multo post de duobus miraculis, suffragante ipso Ven. Famulo Dei patratis, coepta est disquisitio, quae prosperum sortita est exitum, nuperrime vulgato decreto, quo utrumque probatur miraculum.

Bina memorata decreta sanctitatem venerabilis Servi Dei Andreae Huberti Fournet praeclare testatam exhibent; at nondum actorum series perfecta et absoluta dicenda erat. Namque huiusce sacri fori disciplina unum adhuc inquirendum praecipiebat, num videlicet eidem venerabili Beatorum Caelitum honores tuto decerni possent. Quod sane praestitit Reverendissimus Cardinalis Vincentius Vannutelli, causae Relator, in generali Conventu die decima tertia volventis mensis et anni, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI habito, in quo Dubium ita enunciatum proposuit: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem ven. servi Dei Andreae Huberti Fournet Beatificationem?*

Omnes qui aderant tum Reverendissimi Cardinales, tum Patres Consultores *tuto* procedi posse unanimi suffragatione responderunt. At Beatissimus Pater a ferenda sententia de more supersedit, ut interim divini luminis copia iteratis precibus impetraretur. Quum vero iudicium suum pronuntiare statuisset, hanc diem faustissimam elegit, qua annua solemnitas habetur in honorem S. Iosephi, Sponsi castissimi Virginis Deiparae, caelestisque universae Ecclesiae Patroni. Divinis pientissime operatus, accersiri mandavit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacraeque rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, sacri Collegii Decanum, causaeque Relatorem, una insimul cum R. P. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto a secretis, eisque praesentibus solemniter declaravit: *Tuto procedi posse ad solemnem Ven. Servi Dei Andreae Huberti Fournet Beatificationem.*

Hoc decretum in vulgus edi et in acta sacrae rituum Congregationis referri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus in Patriarchali Basilica Vaticana, ubi primum licuerit, celebrandis expediri praecepit; decimo primo calendas maias anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

II

ROMANA SEU FALISCODUNEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI LUCIAE FILIPPINI FUNDATRICIS ATQUE ANTISTITAE INSTITUTI MAGISTRARUM PIARUM AB EIUS COGNOMINE NUNCUPATARUM.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et trium miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem praefatae Ven. Servae Dei Beatificationem?

Multa quidem et egregia praedicari possunt de Venerabili Famula Dei Lucia Filippini, quae, omnibus vitae commodis et mundi illecebris posthabitis, sui Episcopi cl. me. Marci Antonii Cardinalis Barbarigo placitis adhaerens, saluberrimum scholarum opus tanta alacritate suscepit tantoque studio est prosecuta, ut, eodem spiritu ac zelo imbutae ipsius filiae emolumenta non pauca in humanam societatem inferre pergant, ac uberiora in dies sperare sinant, etsi bina et amplius ab eius obitu saecula iam abierint. Haec profecto est verae virtutis natura, haec catholicae religionis gloria, ut Christi sectatorum opera cum eorum morte non decidant, neque temporis edacitate absumantur, sed optatos fructus abundantiores iugiter edant. *Eiusmodi est*, egregie docet S. Ioannes Chrysostomus, *thesaurus Ecclesiae, novas et veteres habet margaritas; sed una est omnium pulchritudo. Eorum flos neque marcescit neque defluit tempore. Nescit vetustatis rubiginem splendoris istius natura* (De Iuventino et Maximino). Quemadmodum nullum aerumnarum genus a suscepto, arduo quidem, negotio Luciam Filippini deterruit, vel eius zelum retardavit; ita eiusdem exemplis inhaerentes Magistrae Piae quovis tempore officia omnia religiosissime sunt exequutae, plaudentibus bonis omnibus; sibique Matris suae gloriam studioso animo provehendam reservasse laetantur.

Neque immerito. Etenim, in christianis virtutibus excolendis perfectionis fastigium attigisse Venerabilem Servam Dei agnitum ac definitum fuit decreto solemniter vulgato nono calendas decembres, anno millesimo nongentesimo vicesimo quarto. Atque nuperrime decretum aliud eodem ritu prodiit, quo de tribus miraculis, ipsa Venerabili opitulante, divinitus patratis, constare declaratum est. Verum quatuor erant probanda miracula, prout causae indoles requirit, quum Venerabilis Servae Dei virtutes non directis, sed subsidiariis probationibus demonstratae sint. Huiusmodi

tamen defectus sublatus est suprema auctoritate Sanctissimi Domini nostri, qui ab onere quarti miraculi causae actores relevare dignatus est, exemplis adhaerens Praedecessorum suorum, qui eadem indulgentia usi sunt in causis eorum, qui glorioso Fundatoris titulo honestati erant.

Unum igitur inquirendum reliquum erat, utrum Beatarum Virginum honores Ven. Servae Dei Luciae Filippini *tuto* decerni possint. Itaque in coetu universo sacrae rituum Congregationis, habito coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, die decima tertia volventis mensis et anni, Reverendissimus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, causae Relator, Dubium ad discutiendum proposuit: *An, stante approbatione virtutum et trium miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem Ven. Servae Dei Luciae Filippini Beatificationem.* Quamvis, quotquot convenerant, Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores concordi suffragio *tuto* fieri posse respondissent; nihilominus Beatissimus Pater a mente sua aperienda abstinuit, ut copiosiorem divini luminis claritatem precibus impetraret.

Hodiernam itaque auspicatissimam selegit diem, qua S. Ioseph, inclyti Beatae Mariae Virginis Sponsi, Ecclesiaeque universalis Patroni solemnitas agitur, et, Eucharistica Hostia ferventer oblata, ad Se vocari iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacraeque rituum Congregationi Praefectum, et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopum Albanensem et causae Relatorem, itemque R. P. Carolum Salotti, S. Fidei Promotorem generalem, meque infrascriptum secretarium, eisque adstantibus solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem Ven. Servae Dei Luciae Filippini Beatificationem.*

Decretum hoc publici iuris fieri, et in acta sacrorum Rituum Congregationis deponi, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus in Patriarchali Basilica Vaticana, ubi primum licuerit, habendis, expediri iussit; decimo primo calendas maias, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Martedì 7 aprile il Santo Padre ha ricevuto in udienza di formalità il Sig. Dott. ALESSIO DE NAGY DE VERSEGH, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario di Ungheria, per la presentazione delle Lettere credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RELIGIOSI

AVVISO DI CONCORSO

Nella Sacra Congregazione dei Religiosi avrà luogo un concorso per un posto di Officiale minore per titoli ed esame scritto di scienza (Cost. *Sapienti Consilio* di Pio X di s. m.: Norme Generali, cap. II, Norme Speciali, cap. VI).

I Sacerdoti che volessero prendervi parte dovranno presentare alla Segreteria della stessa S. Congregazione entro il giorno 27 maggio 1926 la domanda portante l'indicazione dell'anno di nascita, e corredata del *nulla osta* del rispettivo Ordinario e del Vicariato di Roma, dei documenti degli studi ecclesiastici compiuti, dei titoli accademici, se conseguiti, nonchè di tutti quegli altri titoli che crederanno utili.

L'esame scritto di scienza, che verserà su temi riguardanti la materia di competenza della S. Congregazione, avrà luogo nella Segreteria della medesima S. Congregazione lunedì 31 maggio p. v. alle ore 8 antimeridiane.

Roma, dalla Segreteria della S. Congregazione dei Religiosi, 20 aprile 1926.

Vincenzo La Puma, *Segretario.*

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 13 aprile 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Em̃i e Rm̃i Signori Cardinali, i Rm̃i Prelati ed i Consultori Teologi, hanno discusso e dato il loro voto dapprima sul dubbio detto *del tuto* per le solenni beatificazioni del Ven. Servo di Dio Andrea Uberto Fournet Sacerdote secolare e Fondatore dell'Istituto delle Figlie della Croce, volgarmente dette Suore di S. Andrea, e della Ven. Serva di Dio Lucia Filippini, Fonda-

trice e prima Superiora dell'Istituto delle Maestre Pie, chiamate, dal suo cognome, Filippini; quindi su due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione della Ven. Serva di Dio Giovanna Antida Thouret, Fondatrice delle Suore della Carità, i quali miracoli sono proposti per la beatificazione della medesima Venerabile Serva di Dio.

Martedì 20 aprile 1926, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, che la compongono, hanno discusso il dubbio su due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione della Ven. Serva di Dio Bartolomea Capitanio, Prima Fondatrice dell'Istituto delle Suore della Carità in Lovere, diocesi di Brescia.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietto della Segreteria di Stato il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

20 aprile 1926. L'Emo Sig. Card. Raffaele Scapinelli di Léguigno, *Membro della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

17 marzo 1926. L'Emo Sig. Cardinale Alessandro Verde, *Protettore delle Suore di S. Giuseppe* (Torino).

24 » » Il Sig. avv. Cristoforo Astorri, *Membro del Collegio degli Avvocati del Sacro Concistoro.*

27 » » L'Emo Sig. Cardinale Camillo Laurenti, *Protettore dell'Istituto delle Suore Maestre di S. Dorotea, Figlie dei SS. Cuori* (Vicenza).

Assistente al Soglio Pontificio:

15 marzo 1926. Monsig. Giovanni Pietro Rey, Arcivescovo titolare di Filippopoli.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

7 aprile 1926. Monsig. Giuseppe Augusto Ferreira, dell'archidiocesi di Braga.

Prelati domestici di S. S.:

5 settembre 1925. Monsig. Edoardo A. Lefebvre, della diocesi di Grand-Rapids.
» » » Monsig. Casimiro Skory, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Dionisio Edoardo Malone, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Carlo D. White, della medesima diocesi.
21 novembre » Monsig. Venanzio Felisi, della diocesi di Lodi.
30 » » Monsig. Giovanni Comizzoli, della medesima diocesi.
5 marzo » Monsig. Antonio Alvarez Caparros, della diocesi di Cartagena.
6 » » Monsig. Giovanni Andlinger, della diocesi di Linz.
10 » » Monsig. Vincenzo Karadjole, della diocesi di Sebenico.
13 » » Monsig. Giovanni Leicht (Germania).
17 marzo 1926. Monsig. Leonzio Porfirio, della diocesi di Trivento.
24 » » Monsig. Alfredo Cellini, della diocesi di Ripatransone.
30 » » Monsig. Edoardo Cortain, dell'archidiocesi di Breslavia.
» » » Monsig. Paolo Steinmann, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Luitpoldo Gonzàlez Garcia, della diocesi di Malaga.
11 aprile » Monsig. Giovanni Battista Deschamps, della diocesi di Blois.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

18 marzo 1926. A. S. E. il sig. Pietro Nel Ospina, già Presidente della Repubblica di Colombia.

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

27 marzo 1926. Al sig. Romualdo Silva Cortes, Senatore della Repubblica del Cile.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

18 marzo 1926. Al sig. Giorgio Velez, già Ministro degli Affari Esteri della Repubblica di Colombia.
24 » » Al sig. avv. Carlo Aldunate Solar, già Presidente del Senato nella Repubblica del Cile.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

1 febbraio 1926. Al sig. avv. Clemente Launners (Germania).
27 marzo » Al sig. avv. Roberto Peragallo (Chile).

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

13 febbraio 1926. Al sig. dott. Stanislao Masciarelli (Roma).
» » » Al sig. dott. Giuseppe Proli (Roma).
20 » » Al sig. conte Giuseppe Dal Verme, dell'archidiocesi di Milano.
» » » Al sig. avv. Paolo Sarrut, dell'archidiocesi di Tolosa.
22 » » Al sig. senat. Josè Jesus Garcia, della diocesi di Santa Marta in Colombia.
2 » » Al sig. cav. Ugo Palagi, dell'archidiocesi di Firenze.
10 » » Al sig. Agostino Vasquez Armero, dell'archidiocesi di Siviglia.
23 » » Al sig. dott. Alberto Chiappelli, della diocesi di Pistoia.
27 » » Al sig. prof. Rodolfo Bettazzi, dell'archidiocesi di Torino.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

16 novembre 1925. Al sig. Mario Mocchi, dell'archidiocesi di Milano.
» » » Al sig. dott. Francesco Danovaro, dell'archidiocesi di Genova.
1 » *1926.* Al sig. Edoardo Maria Fernando Roy, Reggente del consolato Francese di Chung-King (Cina).
4 febbraio » Al sig. Pietro Boyle, della diocesi di Galloway.
9 » » Al sig. Giuseppe Moser, dell'archidiocesi di Vienna.
12 » » Al sig. Stanislao Lombi (Roma).
13 marzo » Al sig. don Juan Tarrats y Gonzàlez, dell'archidiocesi di Tarragona.
17 » » Al sig. Paolo Coupez, della diocesi di Cambrai.
» » » Al sig. Virgilio Vannucchi, dell'archidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Eugenio Minart, della diocesi di Lilla.
» » » Al sig. Paolo Regnart, della medesima diocesi.
22 » » Al sig. avv. Francesco Ciccarelli della diocesi di Barletta.
» » » Al sig. Guglielmo Enrico Giuseppe M. Kenne, della diocesi di Bois-le-duc.
24 » » Al sig. Egberto G. Cornelis Goseling, della diocesi di Haarlem.
27 » » Al sig. Giacomo J. Burns, della diocesi di Trenton.
» » » Al sig. Maria Giuseppe Ludovico Guerin, dell'archidiocesi di Lione.
7 aprile » Al sig. Ludovico Recken, della diocesi di Hildesheim.
13 » » Al sig. Francesco Olbrich (Roma).
» » » Al sig. dott. Raimondo G. Echevarria dell'archidiocesi dell'Avana.

La Commenda con Placca dell'Ordine di San Silvestro Papa:

18 marzo 1926. Al sig. Leopoldo Montejo (Colombia).

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

20 febbraio 1926. Al sig. Gino Brusati Albertario, dell'archidiocesi di Milano.
15 marzo » Al sig. avv. prof. Leonzio Kirchmayr, dell'archid. di Torino.
30 » » Al sig. Giovanni Zahra, della Delegazione Apostolica dell'Egitto e dell'Arabia.
7 aprile » Al sig. Carlo Vergnano, dell'archidiocesi di Torino.
9 » » Al sig. cav. Giulio Tielens, della diocesi di Ruremonda.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

24 febbraio 1926. Al sig. Giuseppe Schindele, della diocesi di Alba Reale.
24 marzo » Al sig. avv. Luigi Amirante, dell'archidiocesi di Napoli.
27 » » Al sig. Bartolomeo Asselle, dell'archidiocesi di Torino.
7 aprile » Al sig. Nicola Grassmayr, dell'Amministrazione Apostolica del Tirolo.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

23 marzo 1926. Monsig. Desiderio Nagy, della diocesi di Colocza.
» » » Monsig. Marcellino Borbón y Peralta, dell'archidiocesi di S. Domingo.
» » » Monsig. Bernardo Lichtenberg, della diocesi di Breslavia.
» » » Monsig. Carlo Hofmann, della diocesi di Würzburg.
» » » Monsig. Felice M. Sandoval, della diocesi di Santa Rosa de Copán.
29 » » Monsig. Silvio Sabbadini, della diocesi di Carpi.
10 aprile » Monsig. Gioacchino Maffei, della diocesi di Springfield–Mass.
» » » Monsig. Leone Laffitte, dell'archidiocesi di Firenze.
» » » Monsig. Francesco Szvoboda, della diocesi di Szatmár.
14 » » Monsig. Fortunato Bonetti, della diocesi di Verona.
16 » » Monsig. Edoardo Gürtler, della diocesi di Seccovia.
» » » Monsig. Agostino Neubauer, della medesima diocesi.
20 » » Monsig. Giov. Batta Vreže, della diocesi di Lavant.
23 » » Monsig. Carlo Scheidle, dell'Amministrazione Apostolica del Tirolo.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

23 marzo 1926. Il sig. Sigismondo Scibor-Marchocki, della diocesi di Podlachia.
» » » Il sig. Bronislao Szlubowski, della medesima diocesi.
27 » » Il sig. conte Alfonso Cagiano de Azevedo (Roma).
29 » » Il sig. comm. Alessandro Maupetit, della diocesi di Limoges.
30 » » Il sig. barone Ludovico Pastor iun. (Roma).
9 aprile » Il sig. conte Venanzio Battibocca, dell'archidiocesi di Camerino.
14 » » Il sig. conte Stefano Tarnowski, della diocesi di Tarnów.
19 » » Il sig. Aroldo Boulton, della diocesi di Portsmouth.
» » » Il sig. principe Carlo de Trauttmansdorff, dell'archidiocesi di Vienna.
20 » » Il sig. Giacomo Cox Brady, della diocesi di Trenton.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

23 gennaio 1926. Monsig. Natanaele Boattini (Roma).
17 marzo » Monsig. Leonardo Patané, della diocesi di Acireale.
29 » » Monsig. Giuseppe Petró, dell'archidiocesi di Agria.
» » » Monsig. Nicola Visy, della medesima archidiocesi.
15 aprile » Monsig. Giuseppe Scarpa, del patriarcato di Venezia.
16 » » Monsig. Luigi Scuppa, della diocesi di Osimo e Cingoli.
20 » » Monsig. Augusto Hauser, dell'archidiocesi di Vienna.
» » » Monsig. Francesco Halbedl, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Francesco Feichtinger, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Göser, della diocesi di Rottenburg.
» » » Monsig. Alberto Herkommer, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giulio Müller, della medesima diocesi.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

27 marzo 1926. Il sig. Ludovico Gorski de Ceranow, della diocesi di Podlachia.
» » » Il sig. Giuseppe Gorski de Ceranow, della medesima diocesi.
» » » Il sig. Vladislao Szelązek, della medesima diocesi.
29 » » Il sig. cav. Pietro Fiaschetti (Roma).

Cappella d'onore extra urbem *di S. S.:*

20 aprile 1926. Monsig. Giuseppe Spitzer, dell'archidiocesi di Vienna.

Cappellano comune Soprannumerario della Cappella Pontificia:

12 aprile 1926. Rev. Raffaele Boyer (Roma).

NECROLOGIO

18 gennaio 1926. Monsig. Emilio Alessandro Giuseppe Devred, Vescovo tit. di Esbon.

20 marzo » Monsig. Giovanni Forbes, Vescovo tit. di Vaga.

6 aprile » Monsig. Giovanni Martino Yaniz y Paz, Vescovo di Santiago del Extero.

14 » » Monsig. Natale Bruni, Arcivescovo di Modena e Abate *nullius* di Nonantola.

» » » Monsig. Raimondo Guillamet y Coma, Vescovo di Barcellona.

17 » » Monsig. Adolfo Perez y Aguilar, Vescovo di San Salvador.

18 » » Monsig. Carlo Wisnar, Vescovo tit. di Callipoli.

24 » » Monsig. Angelico Zanetti, Vescovo di Bosa.

25 » » Monsig. Giovanni Abele Bazan y Bustos, Vescovo di Paraná.

28 » » Monsig. Giovanni Prior, Decano della Sacra Romana Rota.